

SWAZEK 21

(pracovní překlad pro osobní použití připravili Jana a Josef Hyžovi)

J. M. J.

FIAT.

23. února 1927

Život v Boží vůli je překvapivou návštěvou u Ježíše

Cítala jsem své ubohé srdce pod nejtvrdějším tlakem, kvůli nepřítomnosti mého dobrého Ježíše. Ó, jak jsem naříkala a chřadla. A a když jsem dělala svoji obvyklou obchůzku po Stvoření, abych v něm sledovala úkony Jeho Vůle, tak jsem dorazila do moře. Volala jsem Ho a říkala jsem Mu: „Můj Ježíši přijď, vrať se zpět. Tvá malá dcera Tě volá v moři. Volám Tě spolu s rozlehlostí těchto vod, s jejich šuměním. Volám Tě v rychlosti ryb, volám Tě silou Tvé vlastní Vůle, která se rozprostírá v tomto moři. Pokud nechceš naslouchat mému hlasu, který Tě volá, naslouchej mnoha nevinným hlasům, které z tohoto moře vystupují a které Tě volají. Ach nenechej mne už déle naléhat, protože já již víc nemohu. Ale přes všechny hlasy moře Ježíš nepřišel.

Proto jsem se musela přesunout do slunce a volala jsem Ho ve slunci. Volala jsem Ho s nesmírností jeho světla. A tak jsem Ho všude, kam jsem přišla, volala jménem každé stvořené věci a samotné Jeho Vůle, která v nich vládla. Když jsem pak dorazila pod azurovou klenbu nebes, řekla jsem Mu: „Slyš, ó Ježíši, přináším Ti

všechna Tvá díla. Cožpak neslyšíš hlas celých nebes? Ty nesčetné hlasy hvězd, které Tě volají? Všechny Tě chtějí obklopit a navštívit Tě, jako svého Stvořitele a Otce. A Ty nás všechny chceš poslat zpátky?“

Zatímco jsem to říkala, můj dobrý Ježíš vystoupil. Postavil se jakoby doprostřed všech svých děl a řekl mi: „Má dcero, jaké krásné překvapení jsi mi dnes připravila. Přivedla jsi Mi na návštěvu všechna Má díla. Cítím, jak se zdvojnásobuje Má Sláva, Mé Štěstí, když vidím Sebe obklopeného všemi Svými díly, která poznávám jako mnoho Svých dětí. Dnes jsi jednala jako syn, který velmi miluje svého otce. A který ví, že On se velmi potěší, když se vidí obklopen a navštíven všemi svými dětmi. On je všechny volá a miluje jednoho každého.

Tento syn shromáždil všechny bratry a sestry a jde připravit svému otci překvapení. On si vychutná to, že je obklopen všemi svými dětmi. Žádné nechybí. On poznává všechny členy své rodiny. Ó, jak se cítí oslaven všemi svými dětmi. On připraví bohatou hostinu a všichni společně, otec i děti, oslavují. V plnosti své radosti pak poznává syna, který shromáždil celou svou rodinu, aby otce překvapil a připravil mu takový požitek. Toto dítě bude více milováno. Protože bylo příčinou jeho tak velké radosti.

Moje dceruško, když jsi Mě v moři volala všemi jeho hlasy, slyšel jsem tě a řekl jsem: "Nechám ji obejít všechny stvořené věci, aby je pro Mne všechny shromáždila, a pak se nechám najít". Tak budu moci přijmout návštěvu všech Svých děl, která jsou jako mnoho Mých dětí. Takto Mě velmi obšťastní a Já obšťastním je. Proto život v Mé Vůli obsahuje nepopsatelnou radost. Mohu říci, že kde Ona vládne, stává se duše Mojí Blažeností, Mou Radostí, Mou Nádherou. A Já pro ni připravím hostinu Jejího poznání. Tím se společně těšíme, že se Říše Nejvyššího FIAT rozšiřuje, stává se

známou, milovanou a velebenou. Já často očekávám tato překvapení mé dcery, která Mně přináší návštěvu celé Mojí rodiny.

Navíc všechny Naše Božské Vlastnosti jsou jakoby rozprostřeny ve stvoření. A každá stvořená věc zaujímá jednu funkci z Našich úkolů. Proto je jedna dítětem Naší Moci, jiná Spravedlnosti, jiná Světla, jiná Pokoje, jiná Dobra. Tak je každá stvořená věc dítětem některé z Našich Vlastností. Když Mi přinášíš celé Stvoření, jsi nositelem Mé Blaženosti, která je v něm rozprostřena. A Já poznávám ve slunci Své dítě Světla, v moři Své dítě Spravedlnosti, ve větru dítě Mé Moci, v rozkvetlé zemi ono dítě Pokoje. Zkrátka, ve všech stvořených věcech poznávám každý díl Mých Vlastností. A Já si vychutnávám rozpoznávání Mých dětí, které Mi ty malá dceruško Mé Vůle přinášíš.

Jednám právě tak jako otec, který má mnoho dětí a každé z nich spravuje nějaký čestný úřad. Jedno je knížetem, jiné soudcem, další poslancem, jiné senátorem a jiné guvernérem. Otec se cítí šťastnější, v tom, že on ve zrození své ratolesti rozeznává každou funkci a výšku pocty svých vlastních dětí. Všechny stvořené věci byly udělány k tomu, aby sloužily ke štěstí dětí Nejvyššího FIAT. Při pohledu na tebe, jak k Nám vracíš Naše díla, poznávám v tobě Náš záměr. A jak si užíváme, když vidíme, jak děláš občůzky, abys všechna Naše díla vzájemně sdružila a abys Nám přinesla blaho, které je rozprostřeno v celém stvoření. Proto ať je tvůj let v Mé Vůli trvalý.“

Poté, co jsem přijala svaté přijímání, jsem říkala svému milovanému Ježíši: „Má Lásko a můj Živote, Tvá Vůle má tu moc, že rozmnožuje Tvůj Život pro tolik bytostí, kolik jich na zemi existuje a bude existovat. A já chci ve Tvé Vůli utvořit tolik Ježíšů, abych Tě dala úplně každé duši v očištění, každému blahoslavenému v nebi a každému živému na zemi.“

Zatímco jsem to říkala, můj nebeský Ježíš mi řekl: „Má dcero, kdo žije v Mé Vůli, přesně toto dělá. Rozmnožuje Skutky duše v Moci Mé Vůle právě tolikrát, kolik stvořených bytostí existuje. Duše přijímá božskou povahu a její čin bude činem všech. Přesně to je povaha Božského působení: Jeden čin, který udělá se rozmnoží na všechny a všichni si mohou tento čin přivlastnit jako by byl vykonán pro každou bytost. Zatímco ten čin byl jeden.

Neboť duše, ve které vládne Má Vůle se současně přesouvá do poměrů Boha. Buď do nádhery, nebo bolesti, podle toho, zda ji stvoření přijmou, nebo ji odmítnou. Ta nádhera, ve které její čin může všem přinést dobro a život Ježíše, je velká, nadměrná, nekonečná. Ta bolest, že ne všechna stvoření přijmou to dobro a Můj vlastní život, jenž se vznáší, a nepřináší užitek z Mého Božského života a bolesti, ta převyší každou bolest.“

26. února 1927

***Tam, kde vládne Má Vůle, vznikají tři provazy z nejčistšího zlata.
Božská vůle provádí Své porovnání v celém stvoření.***

Můj laskavý Ježíš mě nechal vynaložit mnoho úsilí na Jeho návrat. Ach, jak po Něm touží má malá duše, která je bez Něho jako země bez vody a bez slunce. Zatímco mě pálí žízeň, tma je tak hustá, že nevím, kam mám obrátit své kroky, abych našla Toho, který jediný mi může dát vodu, jež uhasí mou žízeň, a nechat vyjít slunce, které osvítlí mé kroky, abych znovu našla Toho, který ode mě odešel. „Ach, Ježíši, Ježíši! Vrat' se! Necítíš ve svém srdci tlukot mého srdce, které tě volá a které už nemá sílu k životu? Snaží se tlouci a už nemá sílu k Tobě volat.“

Zatímco jsem toto a jiné říkala, pohnulo se ve mně mé nejvyšší dobro, Ježíš, a nechal mě spatřit tři provazy, které byly na dně mé

duše vzájemně propojeny. Tato lana přicházela z nebe, kde byla přivázána ke třem zvonům. Ježíš byl malé dítě s půvabem, který nelze vyjádřit. Ve spěchu vzal provazy do svých malých rukou a pevně je napnul. Zatáhl za ně tak silně, až se mi zdálo, že zvony na nebi zní tak hlasitě, že celé nebe vyšlo ven, aby se podívalo, kdo to tak spěšně a velkolepě zvoní. Ježíš přitahoval pozornost celého nebe.

I já jsem žasla. A můj dobrý Ježíš mi řekl: „Má dcero, duše, v níž vládne Má Vůle, má provazy z nejčistšího zlata. Pocházejí z Moci Otce, z Mé Moudrosti Syna a z Lásky Ducha Svatého. Když pracuje, miluje, modlí se, trpí, беру provazy do Svých rukou a dávám do pohybu všechnu Naši Moc, Moudrost a Lásku k dobru, ke slávě všech blažených a všech tvorů. Zvuk těchto zvonů je tak silný a harmonický, že osloví každého. Je to zvuk pozvání k oslavě. Vždyť všichni vyšli, aby se radovali ze svátku tvého činu. Jak vidíš, skutky duše, kde vládne Má Vůle, se formují v nebi, v lůně jejich Stvořitele. Tři provazy Naší Síly, Moudrosti a Lásky pak sestupují na zem a opět stoupají ke svému zdroji, aby vrátily slávu Našemu Božství. Mám velkou radost, když tahám za provazy, aby všichni slyšeli zvuk těchto tajemných zvonů.“

Pak jsem se dozvěděla o vystavení Nejsvětější svátosti, které se konalo v kostele. A já jsem si říkala, že pro mě není ani Vystavení ani Přijímání.

A můj dobrý Ježíš, který mi nedal čas myslet jinak, vyšel z mého nitra a řekl mi: „Dcero moje, pro tebe není potřeba Vystavení. Neboť pro toho, kdo plní Mou vůli, existuje největší a stálé Vystavení, které má Moje Vůle v celém stvoření. Naopak, každá stvořená věc, protože je Jí ožívována, tvoří tolik nespočetných Vystavení, kolik věcí existuje. A to je to, co tvoří Můj Božský Život v eucharistii. Kdyby svátostná hostie nebyla ožívována Mou Nejvyšší Vůlí, pak by v ní neexistoval Božský Život. Byla by to prostá bílá hostie, která by si nezasloužila adoraci věřících.

Moje dcero, Má Vůle se vystavuje ve slunci. A jako má Moje Vůle závoje Hostie, které zakrývají Můj Život, tak má i závoje Světla, které Ji zakrývají ve Slunci. A přece kdo pokleká, kdo posílá polibek uctívání a kdo vzdává díky Mé Vůli vystavené ve slunci? Nikdo! Jaký nevděk! A přece, přes to všechno Ona nezůstává nečinná, ale je vždy věrná konání Dobra ve Svém závoji Světla. Její Světlo následuje kroky člověka a naplňuje jeho počínání, ať už se ubírá jakoukoli cestou. Nechává se najít vepředu i vzadu a nese ho jako vítěze. Nosí ho ve svém lůně Světla, aby mu prokázala dobro. Je připravena prokázat mu dobro a dát mu Světlo, dokonce i kdyby o něj nestál.

Ó, Má Vůle, jak jsi nepřemožitelná, hodna lásky a podivuhodná, neměnná v dobrotě, neúnavná, bez ustání. Vidíš ten velký rozdíl mezi Vystavením eucharistie a někým, kdo má Moji Vůli ve stálé činnosti ve stvořených věcech? O eucharistii musí člověk usilovat. Musí jít, přiblížit se, připravit se na přijetí dobra. Jinak nedostane nic. Při Vystavení Mé vůle ve stvořených věcech je to však Ona Sama, kdo vyvíjí úsilí a jde k člověku. Ačkoliv on není připraven, Má Vůle se rozšiřuje a dusí ho svými statky. A ačkoli nežije nikdo, kdo by uctíval Mou věčnou Vůli v mnoha Expozicích, Ona dělá svou Expozici v moři. A také ve slunci, v jeho světle a v jeho teple, je symbolem eucharistie s nespočtenými Dobry. Přesto vždy mlčí. Nikdy neřekne ani slovo. Nikdy nevyčítá, ať vidí sebevíc děsivého zla. V moři se však odhaluje ve vodních závojích jiným způsobem. Zdá se, že při tvorbě svého bublání mluví v závojích vody. Ve svých prudkých přívalech a burácejících vlnách vzbuzuje strach. Zaplavuje lodě i lidi, a pohřbívá je na dně moře. A nikdo Jí nemůže odporovat. Má Vůle dělá Vystavení své Moci v moři a promlouvá v šumění vln. Promlouvá na nejvyšších vlnách a vyzývá lidi, aby Ji milovali a báli se Jí. A protože se nachází nevyslyšena, učiní Vystavení božské Spravedlnosti. Změní své závoje v bouři a obrátí se proti neoblomným lidem.

Ó, kdyby stvoření věnovala pozornost všem Projevům Mé Vůle v celém stvoření! Vždy by musela zůstat v klanění a uctívat Mou Vůli vystavenou na rozkvetlých lukách, kde vydechuje Svě vůně, na stromech plných ovoce, kde rozprostírá rozmanitost Svých sladkostí. Neexistuje tedy žádná stvořená věc, kde by neučinila své Božské a zvláštní Vystavení. A protože Jí stvoření nevzdávají dlužnou poctu, čeká na tebe, abys zachovala neustálé uctívání Vystavení, které má Nejvyšší FIAT v celém stvoření. Má dcero, ty buď tou, která se nabízí jako stálá ctitelka této Vůle bez uctívání a bez odplaty lásky ze strany tvorů.

3. března 1927

Tam, kde vládne Boží vůle, Bůh vyzývá ke společnému působení s ním. Obětování svých činů Bohu očišťuje duši a uhasí její žízeň.

Obětovala jsem své malé skutky jako oběť klanění a lásky Nejvyšší Vůli a pomyslela jsem si: „Ale je skutečně pravda, že duše dělá to, co dělá Boží Vůle, tedy sám Bůh?“

A můj dobrý Ježíš, který se ve mně pohyboval, mi řekl: „Má dcero, necítíš Mě v sobě, jak sleduji tvé činy? Tam kde vládne Má Vůle, se všechny věci, i ty nejmenší a nejpřirozenější, proměňují v rozkoš pro Mne i pro stvoření. Jsou totiž důsledkem působení Boží vůle, která v něm vládne a která není schopná ze sebe vystoupit. Není v něm ani stín neštěstí. Naopak, musíš vědět, že Naše Nejvyšší FIAT ve stvoření se rozhodlo naplnit všechny lidské skutky rozkoší, radostí a blažeností. Ani práce tedy neměla být pro člověka břemenem, ani stínem únavy. Protože měl Mou Vůli, měl sílu, která se nikdy neunaví a neubývá.

Vidíš, že stvořené věci jsou toho také příkladem. Je snad slunce unavené z neustálého vydávání světla? Určitě ne. Unavuje moře

neustálé šumění, tvoření vln, vyživování a množení ryb? To jistě ne. Unavuje oblohu, že je neustále rozprostřená? Zemi, že kvete? To jistě ne, ale proč se neunaví? Protože je v nich síla Božského FIAT, které má moc zajistit, aby se nikdy nevyčerpaly. Proto všechny lidské činy vstupují do řádu všech stvořených věcí a všechny dostávají otisk štěstí: práce, jídlo, spánek, slovo, pohled, krok, všechno.

Dokud byl člověk v Naší Vůli, byl svatý a zdravý, plný vitality a neúnavné energie. Mohl si užívat blaženosti svých činů a těšit toho, kdo mu dal tolik štěstí. Když z Ní odešel, upadl do nemoci a ztratil štěstí, neúnavnou sílu, potenciál a chuť zakoušet štěstí svých činů, kterými ho Boží Vůle naplňovala s takovou láskou.

To se děje i mezi zdravým a nemocným. První si jídlo užívá, pracuje s větší energií. Nachází potěšení v tom, že se rozptýlí. Na procházkách, při besedování. Nemocnému se jídlo hnusí. Necítí sílu k práci, nudí se rozptylováním, zdržuje se rozhovorů. Nic mu nevyhovuje, nemoc změnila jeho povahu, jeho činy v utrpení. Nyní si představ, že by se nemocnému vrátilo jeho zdraví. Získal by zpět svou sílu, chuť na všechno.

Protože příčinou jeho nemoci byl odklon od Mé Vůle, bude návrat, příčinou toho, aby Ji nechal vládnout, aby se vrátil k řádu blaženosti v lidských skutcích. A to způsobí, že Má Vůle obnoví své působení v činech stvoření. A když obětuje svou práci, jídlo, které jí, a vše, co dělá, pak z těchto lidských skutků vyvěrá blaženost, kterou do nich vložila Má Vůle. Stoupá ke svému Stvořiteli, aby mu dala nádheru jeho vlastní blaženosti. Proto tam, kde vládne Má Vůle, Mě člověk nejen vyzývá, abych s ním spolupracoval, ale vzdává Mi tím slávu. Slávu té blaženosti, kterou jsme naplnili lidské skutky. I když stvoření nemá celou plnost jednoty světla Mé Vůle, přesto všechny své skutky nabízí svému Stvořiteli jako velebení a klanění. Protože stvoření je nemocné, a ne Bůh, přijímá Bůh tu nádheru blaženosti z jeho lidských činů.

Představ si nemocného člověka, který vykonává práci nebo přijímá potravu, ve srovnání s někým, kdo je zdravý. Ten se těší plnosti zdraví a nevnímá nic, ani únavu z této práce, ani námahu, kterou nemocný při ní cítil, ani odpor k tomuto jídlu, který by nemocný cítil, kdyby ho snědl. Naopak, užívá si plného zdraví, dobra, slávy a blaženosti, které mu tato práce přináší. Pochutnává si na jídle, které je mu nabízeno. Tak očišťuje obětování vlastních činů. Dezinfikuje lidské činy a Bůh přijímá slávu, která mu náleží. A na oplátku nechává sestoupit slávu přes tu, která Mu jejich činy nabízí.“

5. března 1927

Stálost v dobrotě pochází pouze od Boha, který, jakmile něco vykoná, nikdy nepřestane. Účinky stálosti. Lidství našeho Pána bylo poutem času, lékem a příkladem. Chtěl zajistit práva Boží vůle.

Cítila jsem se na vrcholu smutku, protože jsem byla ochuzena o svého dobrého Ježíše. Sama v sobě jsem Mu řekla: „Má lásko a můj živote, jak jsi mě mohl opustit, ani ses se mnou rozloučil, ani jsi mi nedal pokyn, kam mám směřovat své kroky, ani neukázal cestu, po níž se mám vydat, abych Tě znovu našla. Naopak se mi zdá, že jsi mi sám spálil cestu, abych tě nenašla. Ať na Tebe volám sebevíc, neslyšíš mě. Cesty jsou uzamčeny a já jsem vyčerpaná únavou. Jsem nucena se zastavit a oplakávat toho, koho jsem chtěla za každou cenu najít, ale nemohu. „Ježíši! Ježíši! Vrať se, přijď k tomu, kdo bez Tebe nemůže žít.“

Ale sotva jsem dala volný průchod své bolesti, On se pohnul v mém nitru. Když jsem ucítila, že se pohnul, řekla jsem mu: „Můj Ježíši, můj živote, nutíš mne čekat, až dokud nemohu! A když se necháš vidět, je to jen záblesk. Aniž bys mi cokoli řekl, je to temnější než předtím a já zůstávám v horečnatém blouznění, hledám Tě, volám Tě. A marně na Tebe čekám.“

Ježíš, který se nade mnou slitoval, mi řekl: „Má dcero, neboj se. Jsem tu s tebou. Chci, abys nikdy nevykročila z Mé Vůle. Chci, abys vždy pokračovala ve svých činech, aniž bys kdy překročila hranice Království Nejvyššího FIAT. To ti dá stálost, díky níž se budeš podobat svému Stvořiteli. A jakmile je nějaký skutek jednou vykonán, má moc pokračovat, aniž by se někdy zastavil. Takový stále pokračující čin je pouze od Boha, který žádné přerušení ve svých činech netrpí. Proto je Naše stálost neochvějná a šíří se všude s Naší nesmírností. Ona dělá naše činy nepřetržité a všude, kde se také opřeme, nacházíme Naši stálost, která nám tu vzdává největší poctu a tam nám dává poznat, že jsme Nejvyšší Bytost a Stvořitel všech věcí. Stálost činí Naše Bytí a Naše činy neochvějnými. Proto najdeme tam, kde se vždy chceme opřít, Naši stálost, která všechno podporuje.

Má dcero, ta Stálost je božská přirozenost a dar. A je spravedlivé, že My z ní dáme podíl té, která je dcerou Našeho Božského FIAT a má žít v našem Království. Pokračování tvých činů v Naší stálosti bez jakéhokoli přerušení tak dává najevo, že Ji již máš jako dar. Kolik věcí říká stálost! Říká, že se duše pohybuje pouze pro Boha. Říká, že se řídí právem a čistou láskou, nikoli vášní a vlastním zájmem. Říká, že zná dobro, které dělá, a proto v něm zůstává pevně, aniž by kdy přerušila činnost. Stálost říká nesmazatelným písmem, že zde je prst Boží. Buď proto pevná ve svých činech a budeš mít Naši božskou stálost ve tvé službě.“

Pak jsem se vydala za svými činy v Nejvyšší Vůli. Dospěla jsem k tomu, že jsem sledovala Ježíšovy skutky, když byl počat v lůně Neposkvrněné Královny, až do Jeho smrti na kříži. A můj milovaný Ježíš se ve mně znovu ozval a řekl mi: „Má dcero, Mé Lidství přišlo na zem jakoby uprostřed časů. Aby znovu sjednotilo minulost, kdy v člověku, ve stvoření, vládla plnost Mé Vůle. Kdy mu všechno patřilo. Kdy byl ve svém Království. Jeho činný a božský život, a tuto plnost Mé Božské Vůle uzavírám v sobě. A zatímco Já svazuji ty současné, On byl pro Mne prvním vzorem, abych vytvořil

potřebné léky, pomůcky a učení, které se šířilo, aby je uzdravilo. A pak jsem spoutal potomky plností této Božské Vůle, která vládla v prvních dobách stvoření.

Můj příchod na zem byl tedy poutem sjednocení časů. Byl to ozdravný prostředek na vytvoření tohoto pouta, aby se Království Božího FIAT mohlo vrátit mezi stvoření. Můj příchod byl vzorem, který jsem vytvořil pro všechny, a zůstal jsem spojen pouty, která jsem vytvořil. Proto jsem nejprve mluvil o Svém příchodu na Zem a teprve potom jsem ti řekl o Mé Vůli. Mluvil jsem o tom, co jsem dělal a trpěl, abych ti dal léky a příklad Svého Života, a pak jsem ti řekl o Mé Vůli. Byla to pouta, které jsem v tobě vytvořil. V těchto poutech, jsem vytvořil Království Mé Vůle. Znakem toho jsou mnohé poznatky, které jsem ti o Ní sdělil. Její bolest z toho, že nevládne celou svou plností uprostřed stvoření. A také dobra, která slibuje dětem Svého Království.“

Pak jsem se dál modlila. Cítila jsem se napůl spící, když jsem slyšela, jak všechno uvnitř mne překvapivě mluví čistým hlasem. Zpozorněla jsem a uviděla svého milovaného Ježíše se zdviženými rukama. Chtěl mě obejmout a řekl jasným hlasem: „Má dcero, nežádám od tebe nic jiného, než abys byla dcerou, matkou, sestrou Mé Vůle, abych v tobě mohl zajistit Její práva, Její čest, Její slávu.“ A to řekl jasným a mocným hlasem.

Pak ztišil hlas. Zatímco mě objímal, dodal: „Má dcero, důvod, proč chceš vidět plány Mého Věčného FIAT v bezpečí je tento: Chceš v duši uzavřít Nejsvětější Trojici. A pouze Má Božská Vůle nám může dát místo a poctu, která Nám náleží. Skrze Ni můžeme svobodně působit a šířit ve všem dobro stvoření a tvořit ještě krásnější věci. Neboť s Naší Vůlí v duši můžeme udělat všechno. Bez Ní by Nám scházelo čestné místo, kam se uchýlit a kde šířit svá díla. Pokud nejsme svobodní, zůstáváme v Našich nebeských komnatách.

To je jako s králem, který nadměrně miluje svého podřízeného a chce sestoupit a žít v jeho malé chýši. Avšak chce být svobodný. Chce v jeho malé chýši uložit královské věci. Chce nařizovat, chce, aby poddaný jedl společně s ním jeho dobrá a chutná jídla. Prostě, chce vést svůj královský život. Poddaný však nechce, aby král nosil svá královská roucha, nechce, ani aby rozkazoval a ani si nechce zvykat na ty královské pokrmy. Král se necítí svobodný. A z lásky ke svobodě se odebírá zpět do svého paláce.

Kde nevládne Má Vůle, tam nejsem svobodný. Lidská vůle se neustále staví proti té Mojí. Pokud Naše Práva nebyla uvedena do bezpečí, nemůžeme vládnout, a proto zůstáváme ve Svém Královském Paláci.“

10. března 1927

Bůh vložil do stvoření právo vlastnit říši Boží vůle.

Následovala jsem podle svého zvyku Nejvyšší Vůli při stvoření. A došla jsem k bodu, kde Bůh dokončil stvoření člověka. Sjednotila jsem se s prvními dokonalými činy, které Adam vykonal, když byl stvořen, abych začala spolu s ním a následovala ho až do okamžiku, kdy přestal Boha milovat a uctívat. Kdy on, s dokonalostí, kterou dostal v jednotě Božského FIAT, zhřešil. Avšak zatímco jsem to dělala, pomyslela jsem si: „Máme právo na toto Království Boží Vůle?“

A můj dobrý Ježíš, který se ve mně pohyboval, mi řekl: „Má dcero, musíš vědět, že Adam konal své skutky v Božském FIAT předtím, než zhřešil. To znamenalo, že mu Trojice dala do vlastnictví toto království proto, aby mohl nějaké království vlastnit. Toto království musel někdo vytvořit, někdo ho musel dát a někdo ho musel přijmout. To Božství ho vytvořilo a dalo ho člověku, který ho

přijal. Adam totiž ve své první epoše stvoření vlastnil toto království, i Nejvyšší FIAT. A protože byl hlavou celého lidského pokolení, získali na toto vlastnictví právo všichni tvorové.

A když Adam odchodem z Naší Vůle ztratil vlastnictví tohoto království, tak si dělal to své, a přesunul se jakoby do stavu války s věčným FIAT. Ten ubožák neměl dost síly na boj, ani dobře zformované vojsko do války s tou svatou Vůlí, která měla nepřemožitelnou Moc a obrovskou armádu. Byl poražen a ztratil království, které jsme mu dali. Tím spíše, že moc, kterou zpočátku disponoval, byla Naše, a také Naše armáda mu byla (zpočátku) k dispozici. Když zhřešil, moc se vrátila k Našemu zdroji, armáda se od něj také stáhla a dala se k dispozici nám. To vše mu však neubrало práva nad jeho poddanými, aby znovu získali Království Mé Vůle.

To bylo jako s jedním králem, který ve válce přišel o své království. Cožpak není možné, aby jeden z jeho synů další válkou získal zpět otcovo království, které mu již patřilo? Tím spíš, když jsem přišel na zem. Božský Vítěz. Abych nahradil to, co člověk ztratil. Našel jsem někoho, kdo chtěl toto Království přijmout. Obnovil jsem mu Moc a dal jsem mu znovu k dispozici své vojsko, aby udržovalo pořádek, ozdobu jeho slávy. A co je to za armádu? Je to celé stvoření, v němž je Život Mé Vůle, bilokací umístěný do každé stvořené věci víc, než úžasnou a obrovskou armádou k ochraně života tohoto Království.

Když člověk ztratil naději, že toto království opět ovládne, a viděl, jak celá nepřemožitelná armáda stvoření mizí, dalo by se říci, že Bůh stáhl Svou Vůli z povrchu Země, která oživovala Království, krášlila a obohacovala stvoření. Není už žádná naděje, že by mohlo být v Našem vlastnictví. A přece, dokud to Království existuje, je čas najít ty, kteří si ho přejí přijmout.

Navíc dokud nebyla naděje na vlastnění Království tohoto Božího FIAT, tak nebylo nutné, aby ti Bůh o něm zjevil tolik vědomostí. Ani Jeho Vůle nechtěla vládnout, ani Jeho Bolest, poněvadž nevládne On. Pokud něco nemůže působit, je zbytečné o tom mluvit. Proto jsem neměl zájem vyprávět ti tolik věcí o Mé Božské Vůli. Tudíž už jen mluvení o tom, je znamením, že si přeji návrat Svého Vlastnictví.“

13. března 1927

Boží Vůle nikoho neopouští. Ona má obnovující Moc a má vše ve svých rukou.

Moje ubohá existence žije pod tvrdým tlakem, protože postrádám mého dobrého Ježíše. Hodiny bez Něho mi připadají jako celá staletí a já jsem cítila celou tíhu svého těžkého vyhnanství. Bože, jaká muka! Žít bez Toho, který tvoří můj život, tlukot mého srdce, můj dech! „Ježíši, jak těžké je pro mě tvé zmizení! Vše je okov, vše je dřina. Jak může vládnout dobrota Tvého něžného srdce, když mě vidí tak spoutanou jen kvůli Tobě? Jak mě můžeš nechat, tak dlouho samotnou? Už tě mé vzdechy nezraňují? Nepohne Tebou mé sténání, blouznění, které Tě hledá, jen proto, že chce život? A já nechci nic jiného než život, a Ty mi odpíráš tento život? Ježíši! Ježíši! Kdo by si kdy pomyslel, že mě necháš tak dlouho samotnou? Ó, vrať se, vrať se, neboť víc nemohu snést.“

Zatímco jsem si vylévala svou bolest, můj drahý Ježíš, můj sladký život, se ve mně pohnul a řekl mi: „Má dcero, zdá se ti, že jsem tě opustil a necítíš v sobě Můj Život. Má Vůle tě neopustila, naopak. Její život v tobě byl v plnosti. Nikoho totiž neopouští, ani zatracené v pekle. Naopak! Naplňuje svou neúprosnou a nesmiřitelnou Spravedlnost. Protože v pekle není žádné usmíření, tak tam naopak tvoří jeho utrpení. To je spravedlivé. Ten, kdo Ji nechtěl

přijmout, aby byl milován, oblažen a oslaven, Ji zakouší, aby byl trýzněn a pokořen. Proto Moje Vůle nikoho neopouští, ani nebe, ani zemi, ani peklo. Drží vše v sobě jako ve své pěsti, nikdo nemůže uniknout. Ani člověk, ani oheň, ani voda, ani vítr, ani slunce. Všude uplatňuje svou moc, šíří svůj mocný život a všemu vládne.

Pokud nic neopouští a všechno naplňuje, mohla by někdy opustit svou prvorozenou dceru, v níž je soustředěna Její Láska, Její Život, Její Království? Má Božská Vůle se totiž šíří všude a vládne všemu. Když Ji stvoření miluje, stává se zcela milující a dává svou Lásku. Když Ji chce jako život, tvoří v něm svůj Božský Život. Jestliže Ji chce nechat vládnout, utváří Své Království, rozvíjí své činy přiměřeně k připravenosti tvorů. Má svou obnovující Moc. Obnovuje Božský Život, Svatost, Mír, Smíření a Blaženost. Obnovuje Svou Krásu, Milost. Ona může všechno, dává se všem, rozprostírá se všude. Její skutky jsou nesčetné a množí se v každém stvoření až do nekonečna, podle toho, jak je stvoření, které dává nový skutek, připraveno. Její mnohost je nedosažitelná. Kdo kdy může Mé Vůli uniknout? Nikdo nemůže vystoupit ze stvoření nebo být bytostí, která nebyla Námi stvořena. To se nikdy nemůže stát. Právo tvořit totiž náleží pouze Bohu.

Proto tě Má Vůle nikdy neopustí, ani za života, ani ve smrti, ani po smrti. Tím spíše, že tě obnovuje jako Své zvláštní Narození. Oba chceme, aby vytvářela Své Království. A tam, kde Ona žije, jsem Já ve svém plném vítězství. Může vůbec existovat vůle bez osoby, která ji má? To jistě ne. Nediv se, když budeš mít často pocit, že v tobě Můj život ustává. Cítíš, že přestává, ale není to pravda. Jsi jako stvořené věci, které jako by umíraly. Ale pak vždy znovu povstanou. Zdá se, že Slunce umírá, ale je to proto, že se země otáčí a ztrácí Slunce. Zdá se, že umírá. Slunce však žije a vždy zůstává na svém místě, stejně jako země, která se znovu otáčí a znovu nachází své Slunce, jako by pro něj znovu povstávala s novou silou.

Zdá se, že všechno na zemi umírá: rostliny, krásné květiny, chutné plody. Po tom všem však znovu povstane a vyhraje život. Také se zdá, že lidská přirozenost umírá se spánkem. Po spánku však vstává silnější a odpočatá. Jedině nebe ze všech stvořených věcí zůstává vždy pevné a nikdy neumírá. Je symbolem dober, která byla založena nebeskou Otčínou a nepodléhají změnám. Ale všechny ostatní věci, voda, oheň, vítr, jako by zemřely. Ale ony znovu povstanou, všichni oživeni Mou Vůlí, nepodléhají smrti. A kdo má právo vzkřísit všechny věci, jak často chce? I když se zdá, že umírají, mají věčný život díky obnovující moci Mé Vůle.

Tak se to stalo také tobě. Zdá se ti, že Můj život umírá. Ale to není pravda, protože je v tobě Má Vůle, je v tobě obnovující síla, která Mne nechává povstat, jak často chce. Tam, kde je Moje FIAT, nemůže být ani smrt, ani majetek, který končí, ale věčný život, který nepodléhá žádnému konci.“

16. března 1927

Když byl Ježíš počat, vytvořil nové spojení Svého Království se stvořeními. V Boží Vůli jsou univerzální úkony. Ty jsou nezbytné k tomu, abychom Ji mohli vzývat.

Myslela jsem na Nejvyšší FIAT a na způsob, jakým lze toto Království uskutečnit. Můj milovaný Ježíš se ve mně pohnul a řekl mi: „Má dcero, když byl tvůj Ježíš počat, propojil jsem znovu Království Mé Božské Vůle se stvořeními. Bylo nutné, aby měla v mém Lidství absolutní vládu a Svůj svobodný Život ve všech Mých činech. Aby mohla v mém Lidství šířit Své Království, jak si přála. A tak všechno, co jsem dělal, práce, modlitba, dýchání, tlukot srdce, utrpení, bylo spojením a propojením Království Mého FIAT se stvořeními.

Představoval jsem nového Adama, který měl nejen dát léky na jejich záchranu, ale měl jsem také obnovit to, co starý Adam ztratil. Proto bylo nutné přijmout lidskou přirozenost, aby v ní bylo možné znovu spojit to, co stvoření ztratilo, a znovu mu to vrátit. Bylo správné, aby Má Božská Vůle měla k dispozici lidskou přirozenost, která by v ničem neodporovala. Aby mohla znovu rozšířit Své Království uprostřed stvoření. Tím spíše, že Jí lidská povaha vzala Její práva. Aby mohla vládnout, Potřebovala někoho jiného, kdo by Jí její práva vrátil.

Můj příchod na Zem tedy nebyl jen kvůli Vykoupení. Naopak, prvním cílem bylo vytvořit v Mém Lidství Království Mé Vůle, abych je obnovil pro stvoření. Kdyby Můj příchod na zem nesloužil tomuto účelu, bylo by to neúplné dílo. Nebylo by to hodno Boha, kdyby nedokázal ani obnovit dílo stvoření. Řád, jak vyšel z Našich tvůrčích rukou, kde ve všem vládla Naše Vůle.

Aby tyto vazby, které Mé Lidství vytvořilo mezi Mým Královstvím a stvořeními, měly platnost, život a poznání, tak bylo nutné, aby sestoupil tvor, kterému bude přidělena zvláštní služba. Aby dal poznat toto Království Mé Vůle, propojené vazbami, které vytvořila Má Vůle s Mým Lidstvím. Tomuto stvoření bylo třeba dát Sílu, aby přeneslo odkazy Mého království na ostatní stvoření. Proto zůstávám na dně tvé duše, abych zachoval život Nejvyššího FIAT. Abych navázal tato spojení, a tím nad nimi rozšířil Její Království. Mluvím s tebou o tom tak často, jako jsem nikdy předtím nemluvil. Buď proto pozorná, neboť jde o velkou věc, která spočívá v obnovení Řádu Stvoření mezi Stvořitelem a stvořeními.

K tomu bylo pro Mě nutné, aby nejprve sestoupilo stvoření, které by žilo v Božském FIAT, aby od Něho přijalo univerzální úkony. Protože je Moje Vůle univerzální, vyskytuje se všude. Neexistuje stvoření, které by nepřijalo Její Život. Člověk tím, že se vzdálil Mé Vůli, odmítl univerzální dobro. Vzal Bohu slávu,

uctívání, a všeobecnou lásku. Aby bylo možné toto Království a tato univerzální dobra člověku znovu dát, bylo podle práva nutné, aby nejprve v tomto FIAT žilo stvoření a spojilo se s tímto univerzálním činem. Když miluje, zbožňuje, oslavuje, modlí se, činí to svou vůlí spolu s Univerzální Láskou ke všem, zbožňováním a oslavou každého tvora. Rozprostírá svou modlitbu, jako by se všichni modlili univerzálním způsobem, aby Království Božího FIAT mohlo přijít uprostřed tvorů.

Když je dobro univerzální, jsou k jeho získání zapotřebí univerzální činy, a ty existují pouze v Mé Vůli. Když ty v Ní miluješ, rozšiřuje se tvá láska všude tam, kde se Má Vůle nachází. A Má Vůle všude cítí tvoji lásku. Cítí, že je všude následována, proto v tobě cítí první Lásku, která na počátku stvoření určila, že Ji tvor má milovat. Slyší svou ozvěnu ve tvé lásce. Nemůže milovat malou a omezenou láskou, ale nekonečnou a univerzální láskou. Cítí první lásku Adama předtím, než zhřešil. Adam nedělal nic jiného, než že opakoval Vůli svého Stvořitele. A Ona je přitahována těmito univerzálními činy, které Ji všude provázejí, aby přišla a znovu vládla uprostřed tvorů.

Proto jsem si tě vyvolil, Má dcero, ze středu tvého kmene. Ne jenom proto, abych ti dal poznat poznání, dobra a zázraky tohoto FIAT, ale abys v Něm žila svými univerzálními činy a ochotně plnila Moji Vůli. Aby Ona mohla přijít a opět, jako na počátku stvoření, vládnout uprostřed tvorů. Proto je ti řečeno, abys vše sjednotila, vše objala, abys v sobě našla všechny a všechno, jak se všechno nachází v Mé Vůli. Přivedeš je ke shodě. Budou si dávat polibek míru a Mé Království, uprostřed stvoření, bude opět obnoveno. Proto je potřeba, aby poznání zázraků Mého Svatého FIAT motivovalo tvory. Aby je přimělo toužit, chtít a žádat toto Království. A dobra, která v něm existují. Je nezbytné, aby nejdříve sestoupil nějaký tvor, žil v Mé Vůli. A svými univerzálními činy, které řídí sama Moje Vůle, a proto se stávají božími činy, vyprošoval Království Mého FIAT pro stvoření.

Dělám to jako král, jehož lid se vzbouřil proti jeho zákonům. Král využívá své moci a některé uvrhne do vězení, jiné pošle do vyhnanství a další zbaví práva na majetek. Každému udělí trest, který si právem zaslouží. Po dlouhé době král lituje svůj lid. Vybere si jednoho ze svých nejméně spolehlivých služebníků, otevře mu své trpící srdce a řekne mu: „Chci se ti svěřit. Poslyš, rozhodl jsem se tě pověřit úkolem: přivést ke mně ubohé vyhnance, vyvést vězně a vrátit jim právo vlastnit majetek, který jsem jim vzal. A budou-li mi věrní, jejich majetek i jejich štěstí zdvojnásobím.“

A pak dlouze rozmlouvá s tímto služebníkem, který vždy zůstával u krále a prosil ho za svůj lid, aby mu dal veškerou milost odpuštění a smíření. Poté, co vše společně v jejich tajemstvích zařídili, svolávají ostatní služebníky a dávají jim pokyny, aby se dobrá zpráva dostala mezi lid, do vězení, do vyhnanství. Že král s nimi chce uzavřít mír. Chce, aby se každý vrátil na své místo. Chce jim oznámit všechny dobré věci, které jim chce král dát. A zatímco se tato dobrá zpráva šíří, oni se připravují svými činy, že získají svoji svobodu a ztracené království, protože si to přejí a touží po tom. A během toho, co se zpráva šíří, zůstává ten věrný služebník stále u krále, aby ho tlačil neustálými prosbami. Aby jeho lid dostal majetek, tak jak bylo dohodnuto.

Přesně to jsem udělal. Protože to, co dá udělat, abych tobě a skrze tebe dával, v tajemství utrpení a lásky dvou bytostí, které se milují a chtějí to stejné dobro, nelze provést s mnoha. Skrytá bolest a láska tvého Ježíše, spojená s duší, kterou Já vyvolím, má takovou moc. Já dávám a ona má tu moc žádat, co je třeba. Tajemství mezi Mnou a tebou má nechat dozrát mnoho poznatků, které jsem ti oznámil o Království Svého Božského FIAT. Ono má nechat vynést v sobě mnoho tvých skutků. Tajemství mezi Mnou a tebou má Mne nechat vylít Moji tak dlouho trvající bolest, za všechna století, ve kterých Moje Vůle byla neznámá, zatím co Ona, uprostřed tvorů,

byla Životem každého z jejich činů. Oni ji udržovali v neustálé agónii.

Má dceró, Můj zármutek vylitý ve skrytu srdce toho, kdo Mě miluje, má tu moc, proměnit Spravedlnost v Milosrdenství. Moje hořkost se mění ve sladkost. Poté, co jsem se ti svěřil a vše jsme společně zahájili, jsem povolal Své služebníky a nařídil jim, aby seznámili lid s dobrými zprávami o mém Nejvyšším FIAT. S mnoha poznatky o NĚm. Jak volám všechny, že mohou přijít do mého Království. Aby vyšli z vězení, z vyhnanství své vůle. Aby přijali vlastnictví ztracených statků. Ať již déle nežijí nešťastně a jako otroci lidské vůle, ale šťastně a svobodně v mé Božské Vůli.

A nyní, jak toto tajemství dalo sílu dovolit nám mluvit od srdce k srdci o mnoha nádherných projevech Věčného FIAT, tak až toto naše velké tajemství bude zveřejněno, bude mít takový dopad na lidi, že ohromeni, se budou se sténáním modlit, aby mé Království mohlo přijít a udělat konec všemu jejich trápení.“

19. března 1927

Obavy o to, jak ten, kdo neplní své poslání na zemi, ho bude plnit v nebi. Jak mise FIAT bude extrémně dlouhá. Řád nekonečné moudrosti.

Byla jsem znepokojená zdravím velebného pána Di Francia. Dopisy, které mi od něj přišly, byly téměř alarmující. Pomyslela jsem na osud mých spisů, které si s takovým zájmem vzal s sebou. Kde všechny skončí? Kdyby si ho náš Pán vzal k Sobě do nebeské vlasti, pak by jeho poslání, zveřejnit poznání FIAT, bylo bezvýsledné. Dá se

totiž říci, že ještě nic neudělal. Nanejvýš se dá mluvit o začátku, o vůli, kterou má k vydání. Ale vydat tak dlouhé dílo, kdoví kolik času to zabere.

A právě tak jak to bude u pátera posláni bez ovoce, když si ho Ježíš vezme na samém začátku, tak to bude i se mnou, když já velmi šťastná půjdu do své nebeské Vlasti. Jaké bude ovoce mého posláni? Poté, co jsem se tolik obětovala a strávila celé noci psaním, zůstanou bez ovoce i mnohé Ježíšovy zájmy. Neboť dobro, které On sám dal, přináší své ovoce, když se o něm ví. Pokud tedy spisy nejsou zveřejněny, zůstávají jejich plody skryté a nikdo neobdrží dobro, které obsahují.

Zatímco jsem o tom přemýšlela, můj dobrý Ježíš se ve mně pohnul a řekl mi: „Má dcero, ten, kdo má posláni a sotva začal nebo nedokončil celý rozsah svého posláni, protože si ho v nejlepším čase přivedu k sobě do nebe, bude pokračovat ve svém posláni odsud. Na dně své duše si totiž ponese zásobu dobra z poznání, které v životě získal. V nebi jim bude rozumět jasněji. A protože chápe velké dobro poznání Nejvyššího FIAT, bude prosit, nechá celé nebe se modlit, aby byla poznána na zemi.

Bude prosit o jasnější světlo pro toho, kdo se tím má zabývat. Tím více, že každé poznání Mé Vůle mu přinese o jednu slávu víc, o jednu blaženost víc. A pokud budou poznána na zemi, jeho sláva a blaženost se zdvojnásobí. Jeho posláni, které měl ve své vůli, se naplní. A až se po zemi rozvine, je spravedlivé, aby obdržel ovoce svého posláni. Řekl jsem mu tedy, že si má pospíšet. Naléhal jsem na něj, aby neztrácel čas. Chtěl jsem totiž, aby nejen začal, ale aby se také z velké části podílel na zveřejňování vědomostí o Věčném FIAT, aby nemusel všechno dělat z nebe. O tom, kdo splnil své posláni na zemi, lze říci, že splnil Mé zadání. Kdo ho však nedokončil, musí v něm pokračovat z nebe.

Pro tebe je tedy tvé poslání velmi dlouhé. Ty ho budeš moci na zemi dokončit. Ale dokud nebude na zemi známé veškeré poznání a Království Boží Vůle, nelze tvé poslání nazývat uzavřeným. V nebi budeš mít mnoho práce. Má Vůle, která tě zaměstnávala na zemi pro Své Království, tě nenechá v klidu, kdybys s Ní společně v Nebi nepracovala. Neustále tě bude přitahovat do své společnosti, abys pomáhala a budovala Mé Království s Nádherou, Ctí a Slávou.

To pro tebe bude velkým zadostiučiněním, blažeností a nejvyšší slávou, až uvidíš svou nepatrnost sjednocenou s Mou Vůlí, která přivedla Nebe na zemi a zemi do Nebe. Větší štěstí tě nemůže potkat. Tím spíše, až uvidíš, jak se na straně stvoření dovršuje sláva Tvého Stvořitele, jak se obnovuje řád, jak se celé stvoření skví v plné kráse a jak je člověk, Náš drahocenný klenot, na svém čestném místě. Cožpak nebude Naše a tvé největší štěstí ta Nejvyšší Nádhera a Blaženost bez konce? Vidět že účel stvoření je uskutečněn? Tobě dáme jméno Vykupitelky Naší Vůle, tím, že tě učiníme matkou všech dětí Našeho FIAT. Nejsi šťastná?"

Poté jsem sledovala činy v Boží Vůli, a protože jsem nenašla svého dobrého Ježíše, myslela jsem si, že mě nemá tak rád jako předtím, protože předtím se mi zdálo, že beze mě není. Nedělal nic jiného, než že odcházel a přicházel. Teď mě nechává samotnou, bez své společnosti, a to i celé dny. Dříve mě často bral do Nebe a k mé největší bolesti zpět na zemi. Nyní je po všem.

Ale zatímco jsem o tom přemýšlela, pohnul se ve mně a řekl mi: „Má dcero, urážíš mě, když si myslíš, že už tě nemám tak rád jako dřív. Není to však nic jiného než příkaz Mé nekonečné Moudrosti. Musíš vědět, že i moje nerozlučná maminka byla ve svém útlém věku více v nebi než na zemi. Musela totiž od Nás čerpat moře Milosti, Lásky a Světla, aby v sobě vytvořila své Nebe, kde mělo být počato a přebývat Věčné Slovo. Když se toto Nebe zformovalo v

nejvyšší Královně, nebylo již nutné často přicházet do Nebeské Vlasti. Měla totiž v sobě to, co je v Nebi.

Tak jsem udělal i s tebou. Co bylo nutné dříve, není nutné nyní, a kromě toho, co je potřebnější? Vlastnit Mne na dně duše pod Nebem Mé Vůle, která se v tobě zformovala, nebo často navštěvovat nebeskou Vlast? Věřím, že je důležitější vlastnit Ji. Proto všechno, co jsem v tobě tolik let dělal, není nic jiného, než abych v tobě vytvořil Mé Nebe. Je spravedlivé, že poté, co se vytvoří, se z něho těšíš. A ty se máš spolu se Mnou radovat, že tvůj Ježíš má Své Nebe ve Tvé duši.“

22. března 1927

Luisa všude hledá Ježíše. Ti, kdo žijí v Boží vůli, žijí v ozvěně Ježíšova hlasu. Jak vzestup Slunce Boží vůle ovlivňuje duši.

Pokračovala jsem ve svém obvyklém stavu a následovala Boží Vůli ve stvoření. Následovala jsem Ji od jedné stvořené věci ke druhé a volala jsem svůj sladký život, milého Ježíše, aby přišel a spolu se mnou následoval skutky Jeho Vůle ve všech stvořených věcech. A protože jsem ho neviděla, cítila jsem, jak mě probodává hřeb jeho ztráty. A ve své bolesti jsem Mu řekla: „Můj Ježíši, nevím, co mám dělat, abych Tě znovu našla. Nechávám Tě volat Tvou Spravedlností v moři, Tvou Mocí, jeho rozbouřenými vlnami, a Ty mě neslyšíš. Nechávám Tě volat ve slunci, Tvým světlem, intenzitou jeho tepla, které symbolizuje Tvou lásku, a Ty nepřicházíš? Nechávám Tě volat všemi Tvými díly, v jejich nesmírnosti v rozlehlosti nebeské klenby. A zdá se, že pro Tebe není důležité, abys mi alespoň řekl, co mám dělat, abych Tě znovu našla. Když Tě nenajdu uprostřed Tvých skutků, ve Tvé vlastní Vůli, která je Tvými hranicemi, kde bych Tě mohla najít Můj Živote?

A přece, zatímco jsem si vylévala svou bolest, pohnul se ve mně a řekl mi: „Jak je krásná Má dcera. Jak je krásné vidět tu její nepatrnost, jakoby ztracenou v Mé Vůli, jak Mě hledá uprostřed Mého Díla a nenachází.“

A já: „Můj Ježíši, necháváš mě umírat. Řekni mi, kde se skrýváš?“

A Ježíš: „Skrývám se v tobě. A tehdy když slyšíš hlas nějaké osoby, říkáš, že v poslouchání jejího hlasu, je ti již blížká. Nuže, Má Vůle je ozvěnou Mého Hlasu. Když jsi v Ní a procházíš všechna díla Mého FIAT, jsi právě v ozvěně Mého Hlasu. A protože Já jsem v Ní, jsem ti blízko nebo ve tvém nitru a uděluji ti svým dechem dar dělat občůzku až tam, kam dosáhne Můj Hlas, a kam až se rozprostírá Mé FIAT.“

A já jsem překvapeně řekla: „Moje lásko, tvůj hlas je velmi, velmi dlouhý, a velmi, velmi široký, neboť není žádné místo, kde by nebyla přítomná Tvá Vůle.“

Ježíš dodal: „Jistě, dcero moje. Není vůle ani hlasu, pokud není osoby, která by ho vyslala. Má Vůle se tedy nachází všude. Není tedy místo, kam by Můj Hlas nedosáhl a nepřinesl Mé FIAT do všech věcí. Když se tedy ocitneš v Mé Vůli uprostřed Jejího Díla, můžeš si být více než jistá, že tvůj Ježíš je s tebou.“

Pak jsem si vzpomněla na velké Dobro, které nám přináší Božský Spasitel, a zatímco jsem byla do něj zcela ponořena, můj dobrý Ježíš dodal: „Má dcero, když vychází slunce, rozptyluje tmu a dává vzniknout světlu. Proměňuje noční vlhkost, jíž jsou rostliny tak plné, že jsou utlačované, strnulé a smutné. Jakmile vyjde slunce, promění tuto vlhkost v perleťové kapky, které vše zdobí. Rostliny, květiny a celou krajinu. Jeho drahocenné stříbro jim vrací klid a krásu. Odstraňuje ospalost noci a svým kouzlem světla jako by podávalo ruku celé přírodě, aby ji oživilo, zkrášlilo a dalo jí život.“

Moře, řeky, prameny vyvolávají v noci strach, ale když vychází slunce, sluneční paprsky rozptylují strach, vrhají se dolů až na dno a tvoří tam zlatou a stříbřitou vrstvu, krystalizuje vody a tvoří v nich to nejkrásnější kouzlo. Takže veškerá příroda opět povstává prostřednictvím slunce. Kdyby nebylo slunce, dalo by se to nazvat dílem bez života.

Moje Vůle je víc než slunce. Jakmile vstoupí do duše, oblékne ji do Světla, všechny její skutky jsou vykládané perletí Božího světla tak, že se promění víc, než kdyby se proměnily na nejzářivější diamanty, a drahocenné ozdoby. Než vyjde Slunce Mé Vůle, jsou jako noční rosa, která utlačuje rostliny a nedává jim žádný nádech krásy. Ale s východem slunce tvoří tato rosa nejkrásnější ozdobu všech rostlin, a dává každé z nich svůj odstín krásy a nechává vyniknout pestrosti a živosti jejich barev.

Stejně tak, když vystoupí Moje Vůle, budou všechny lidské činy naplněny světlem a zaujmou své čestné místo v Mé Vůli. A každý z nich dostává své zvláštní zbarvení krásy a živost Božských barev tak, že se duše promění a zahalí ji nepopsatelná krása. Když vychází Slunce Mé Vůle, zahání všechno zlo duše. Odstraňuje apatii, kterou vytvořily vášně. Ba co víc, před světlem Božího FIAT se samotné vášně snaží proměnit ve ctnosti, aby vzdaly hold Mé Věčné Vůli. Jakmile vystoupí, je všude veselí. Srovnává bolest, která jako moře v noci nahání ubohým stvořením strach. Když Má Vůle vystupuje, zahání noc lidské vůle a tím, že bere všechny bolesti, tvoří v těch bolestech zlaté dno. A svým světlem naplňuje hořké vody bolesti, a to je krystalizuje na moře sladkostí. Tvoří tak okouzující a obdivuhodný horizont.

Co nemůže udělat Má Vůle? Může udělat všechno a všechno to může dát. Tam, kde se vznáší, koná díla hodná Našich Tvůrčích Rukou.“

24. března 1927

Ten, kdo má Boží vůli, je voláním všech Jejích činů. Kolikrát se objeví v Božském životě, tolik činů vykoná v Božské vůli. Kdo neplní Boží vůli, je zlodějem stvoření.

Když jsem se pohybovala v okruhu Nejvyšší Vůle a sledovala Její činy při stvoření a vykoupení, přemýšlela jsem o tom, že všechny věci mluví, jak se zdá. Všichni mají jazyk této zbožňování hodné Vůle. Když jsem však zaneprázdněna něčím jiným, všechny věci se odmlčí. Zdá se, že nemají co říct.

Ale zatímco jsem o tom přemýšlela, do mého pokoje vstoupilo slunce a jeho světlo dopadlo na mou postel. Cítila jsem se naplněná jeho světlem a teplem. V tu chvíli vyšlo z mého nitra světlo a když se vnořilo do světla slunce, obě se políbila.

Byla jsem překvapena a můj dobrý Ježíš mi řekl: „Má dcero, jak krásná je Má Božská Vůle, která se v tobě a ve slunci zdvojnásobuje. Když přebývá v duši a má příjemná setkání s jejími skutky, slaví svátek, a zatímco se noří do svých činů, které provádí ve stvořených věcech, se líbají. Jedno (ze světél) zůstává a druhé světlo se triumfálně vrací zpět na své místo, aby konalo svou službu v Mé Vůli, jak si přeji.

Proto je duše, která má Mou Vůli, voláním na všechny Její činy. A jakmile se setkají, okamžitě se poznají, a proto k tobě všechny věci promlouvají, když děláš svůj okruh ve Stvoření a Vykoupení. Jsou to skutky Mé Vůle, které v Ní k tobě mluví. Je totiž spravedlivé, aby ta, která Ji vlastní, znala Její život. Zatímco se zdá být rozdělena v mnoha stvořených věcech, je rozlišitelná v mnoha různých činech, ale přesto je jen jedním činem. A ten, kdo Ji vlastní,

musí být aktuálně informován o všech Jejích činech, aby se všemi činy Mé Vůle, tvořil jeden jediný čin.“

Když jsem sledovala skutky, které Nejvyšší FIAT vykonalo při vykoupení, dospěla jsem k tomu, že můj dobrý Ježíš vstal z mrtvých. Řekla jsem: „Můj Ježíši, jako Tě mé "Miluji Tě" následovalo do předpekli a všichni obyvatelé toho místa Tě prosili, abys urychleně přinesl na zem Království Tvého Nejvyššího FIAT, tak i já chci své "Miluji Tě" tisknout na hrob Tvého vzkříšení, ať ono, stejně jako Tvá Božská Vůle vzkřísila Tvé Nejsvětější Lidství, ať jako naplnění Vykoupení a jako nová smlouva, znovu nastolí Království Tvé Vůle na zemi. Proto Tě ve svém neustálém "Miluji Tě", které následuje po všech Tvých činech vykonaných při vzkříšení, úpěnlivě prosím, abys nechal vzkřísit duše ve Tvé Vůli, aby se uprostřed stvoření ustavilo Tvé Království.“

Zatímco jsem to a další věci říkala, pohnul se můj milovaný Ježíš v mém nitru a řekl: „Má dcero, jak často je nějaký čin vykonán v Mé Vůli, tak často je také vzkříšen v Božském Životě. Čím více skutků v Ní konáš, tím více roste Božský Život a tím více se dovršuje sláva vzkříšení. Ten základ, ta podstata, světlo, krása a sláva, to bude tvořeno úkony, konanými v Mé Vůli. Božská Vůle může dávat, zkrášlovat a růst tím více, čím více je s ní duše v kontaktu.

A navíc, kdo vždycky žil v Mé vůli, bude vlastnit stále nový čin Mého FIAT, protože Ono mělo svou vládu nad všemi činy stvoření. Stvoření tak nejenže obdrží od Boha stále nový a nepřetržitý skutek blaženosti, ale na základě Mé vůle, kterou mělo na zemi, bude mít v sobě nový skutek blaženosti. Ten z něj bude vycházet a naplní celou nebeskou vlast, neboť mezi novým Božím činem a novým činem toho, kdo ovládl Mou Vůli, bude takový soulad, že to bude tvořit nejkrásnější kouzlo tohoto nebeského příbytku. Zázraky Mé Vůle jsou věčné a stále nové.“

Potom jsem přemýšlela o tom, jak mohl Adam vůbec spadnout z tak vysokého místa, kde byl stvořen, po hříchu tak hluboko.

A můj vždy laskavý Ježíš, který se ve mně pohyboval, mi řekl: „Má dcero, při stvoření byla Jedna Vůle, která vstoupila do prostoru, aby stvořila všechny věci. A právem očekávala, že bude sama vládnout, řídit a rozvíjet svůj vlastní život v každé věci a bytosti, kterou stvořila. Nyní člověk, svým odchodem z Naší Vůle už víc nebyl v jednotě s Naší Vůlí, která vládla na Zemi, nýbrž byly dvě, a ta lidská byla podřízena Božské, se vyprázdnil od všech statků Nejvyššího FIAT a učinil je vlastními. A tím, že dělal svou vlastní vůli, odňal Božské Vůli její místo. A to byla ta největší ze všech bolestí. Tím spíše, že tato lidská vůle vzešla z Boží Vůle a byla jí stvořena. A že všechno bylo Jejím majetkem, Jejím panstvím.

Svým odchodem z Naší vůle se člověk provinil uloupením Božích Práv. Nad věci vytvořené tímto FIAT postavil svou vlastní nicotu jako vlastníka. Musel si tedy najít místo, kde by se naše dílo nerozšířilo, ale ani to nebylo možné. To místo nenašel, a když nebyl s Naší vůlí, bral si z Jejích vlastních věcí, aby mohl žít. Užíval slunce, vodu, plody země od všech věcí. Pro nás to byly všechno ukradené věci. Tak se člověk, který neplnil Naši Vůli, stal zlodějem všech Našich statků.

Jak bolestné bylo vidět, že stvoření musela sloužit tolika odpadlíkům, tedy mnoha lidem, kteří nepatřili do Království Božího Fiat. A o tolik tvorů, kolik by se jich dostalo na světlo a nechtělo žít v Našem Království, nenechalo se ovládnout Naší Vůli, o tolik míst by Naše Vůle na zemi přišla.

Stalo se to jako v jedné rodině, kde místo otce poroučely a vládly všechny děti, které se nedohodly ani mezi sebou. Jeden přikazuje to a druhý něco jiného. Jaká bolest pro tohoto ubohého

otce, když vidí, že mu byla odebrána vláda nad dětmi a že v této rodině vládne zmatek a nepořádek?

Ještě bolestnější to bylo pro Mé Nejvyšší FIAT, že dílo Jeho vlastních tvůrčích rukou Mu vzalo vládu, postavilo svou vlastní vůli proti Mé a vzalo Jí právo vládnout. Má dcero, neplnění Mé Vůle je zlo, které zahrnuje všechna zla. To je zhroucení všeho Dobra, zničení Štěstí, Řádu, Míru, velká ztráta Mého Božského Království.“

31. března 1927

Duše, která žije v Boží vůli, je Jejím triumfem. Výhrůžky válkou od lidí všech ras.

Cítala jsem se zcela pohlcena a odevzdána Boží Vůli. A zatímco jsem v Ní sledovala své skutky, můj dobrý Ježíš se ve mně pohnul a řekl mi: „Má dcero, duše, která žije v Mé Božské Vůli, je Jejím Triumfem. Když v Ní duše koná své skutky, tak nese ven Její dvojnásobnou Sílu, která vane v celém stvoření a tím rozvíjí Božský Život. Tak duše, která žije v Mé Vůli, Mi dává příležitost zdvojnásobit Můj Život tak často, jak často v Ní své skutky koná. A proto není jen triumfem Mé Vůle, nýbrž Mé Vůli se dostává od duše, která v Ní jedná, větší úcty než od celého stvoření.

Bůh totiž do každé věci vložil něco, co stálo u jejího stvoření. Tu stín Svého Světla, tu známku Své Lásky. V jiné je obraz Jeho Moci, v další jsou odstíny Jeho Krávy. Neboť každá stvořená věc má něco, co patří jejímu Stvořiteli.

Avšak do duše, která žije v Božském FIAT, se vkládá On celý. Soustřeďuje v ní celou Svoji Bytost. Zatímco On se v ní zdvojnásobuje, naplňuje celé stvoření úkony, které duše koná v Jeho Vůli, aby od ní přijal lásku, slávu, uctívání za každou věc, která vzešla z Našich Tvůrčích Rukou.

Kdo tedy v NĚm žije, vstupuje se všemi stvořenými věcmi do styku. Dává si naložit Slávu svého Stvořitele a posílá Nám, těmi stejnými vztahy, které dostává, pro každou stvořenou věc, od nejmenší po největší, výměnu svých vztahů se vším, co jeho Stvořitel udělal. Proto jsou všechny cesty spojení mezi duší a Bohem otevřené. Stvoření vstupuje do Božského Řádu a těší se dokonalé harmonii s Nejvyšší Bytostí. A v tom spočívá pravý triumf Mé Vůle.

Kdo však v NĚm nežije, žije s lidskou vůlí. Proto jsou všechny cesty ke spojení s Nejvyšším Bytím uzavřeny. Všechno je nepořádek a disharmonie. Jeho vztahy jsou s jeho vášněmi a ve vášních nám posílá své činy. Nechápe nic z poselství svého Stvořitele. Plazí se po zemi víc než had a žije v nepořádku lidských věcí. Proto duše, která žije svou lidskou vůlí, je zneuctěním Mé a porážkou Boží Vůle v díle stvoření. Jaká bolest, má dcero! Že lidská vůle chce porazit Vůli svého Stvořitele. A On ji tolik miluje a chce, aby se podílela na jeho triumfu, na triumfu samotného Stvoření.“

Pak jsem si Ježíšovi stěžovala na jeho nepřítomnost. Že mě nyní nechává trpět svým odloučením snad déle než kdy jindy. Přesto mi říká, že mě miluje. Že by mě nakonec docela opustil?

Ale zatímco jsem o tom přemýšlela, pohnul se v mém nitru můj dobrý Ježíš, který mě obklopil světlem, a v tomto světle dával vidět války a hořké revolty občanů proti katolíkům. Všechny rasy bojovaly a připravovaly se na další války.

A Ježíš mi řekl, celý zarmoucený: „Má dcero, ty nevíš, jak Mé horoucí Srdce chce s láskou spěchat k tvorům. Když k nim běží, odmítají ho a běží ke Mně s nejhrubšími urážkami a s nejstrašnějším pokrytectvím. Když tedy vidím, že je Mé Srdce pronásledováno, vstupuje do boje Má Spravedlnost a brání Mou Lásku. A bičuje ty, kdo mě pronásledují, a odkrývá pokrytectví, která činí nejen mně,

nýbrž které si národy činí navzájem. V hádkách odhalují, že místo toho, aby se milovali, se navzájem hrozně nenávidí.

Toto století lze nazvat stoletím nejhorších podvodů, a to mezi všemi stavy. Proto se mezi sebou nikdy neshodnou. A i když se zdá, že spolu souhlasí, ve skutečnosti plánují nové války. Podvod nikdy nepřinesl skutečné dobro, jak v občanském, tak v církevním řádu, nanejvýš pár stínů dobra, které unikly. Nyní ten slovy, ne činy opěvovaný mír, mění za přípravu na válku. Jak právě vidíš, mnoho ras se spojilo, aby bojovalo pod jednou záminkou, ty druhé zase pod jinou. A jiné je vidět, jak se sjednocují.

Já však využiji spojení těchto ras, protože pro naplnění Mé Božské Vůle je nutné, aby ke sjednocení všech ras došlo prostřednictvím další, mnohem rozsáhlejší války, než byla ta poslední, v níž byla Itálie tak finančně zatížena. Díky jednotě těchto ras se národy navzájem poznají a po válce bude snazší šířit Království Mé vůle. Proto trpělivě snášej Moji nepřítomnost a prázdnotu, kterou chce Má Spravedlnost vytvořit, aby bránila Mou pronásledovanou Lásku. Modli se a obětuj vše, aby brzy přišlo Království Mého FIAT.“

3. dubna 1927

Účinky svobodné lásky, která miluje, a účinky vynucené lásky. V Boží Vůli se skutky dějí v naprosté plnosti a nadbytku.

Zatímco jsem byla zarmoucená z Jeho odnětí a téměř zkamenělá bolestí, že na mě můj milovaný Ježíš zapomněl, On vyšel z mého nitra, položil mi ruce na ramena, položil si hlavu na mou hrud' a zhluboka dýchal a říkal: „Všichni čekají na tvé činy,“ a když se nadechl, vtáhl všechny mé vykonané činy do své Božské Vůle a

dodal: „Má dcero, skutky konané v Mé Vůli jsou Mými skutky, proto jsem si je přišel vzít Svým Dechem.

Zatímco dýchám nad tvou hrudí, všechny tvé činy čekají, stejně tak jako já, neboť jsou mé. Vyzařuji je do celého stvoření, abych mohl v celém vesmíru přijmout slávu svobodného činu stvoření. Tato vůle tvora, která je svobodná a není vynucená, vstupuje do Mého Díla a Mně se dostává pocty svobodné vůle, což je pro Mne největší pocta, která Mně jako Bohu náleží. Svobodná vůle, která mě miluje a dobrovolně ničí sama sebe, aby plnila Mou vůli a působila v Ní, je velkým zázrakem Stvoření. Kvůli ní byly všechny věci stvořeny, protože měly sloužit této svobodné vůli, nikoli nucené, aby Mne milovala. A tato vůle, která vládne nade vším a užívá si celého stvoření, by měla dobrovolně sloužit jako vůle všech stvořených věcí, protože ony vlastní vůli nemají, a jejich jménem vzdávat chválu a Lásku svému Stvořiteli.

Má dcero, vůle, která Mě nemiluje dobrovolně, ale z donucení, vypovídá o vzdálenosti mezi tvorem a Stvořitelem. Mluví o otroctví a nevolnictví, mluví o odlišnosti. Avšak svobodná vůle Mne miluje a plní tu Mou, mluví o jednotě mezi duší a Bohem. Mluví o synovství. To znamená, že to, co patří Bohu, patří i jí. Znamená to podobnost Svatosti, Lásky a Mravů. A to tak moc, že cokoli dělá jedna, dělá i druhá. Kdekoliv je jedna, tam se nachází i druhá. Proto jsem stvořil člověka svobodného ve vůli, aby se mu dostalo této velké cti, která náleží Bohu.

S nucenou vůlí, která mě miluje a obětuje se, nemám nic společného. Naopak, já ji jednou nepoznám a pak si nezaslouží ani odměnu. Proto všechny Mé záměry s duší jsou to, aby dobrovolně žila v Mé Vůli.

Nucená láska je od lidí, ne od Boha. Dávají se totiž uspokojit leskem a nesestoupí na zlatou půdu Vůle, aby měli upřímnou a

věrnou lásku. Pokud se král spokojí s podmaněním podřízených, vybuduje si svou armádu, a nestará se o to, zda vojáci mají svoji vůli daleko od něho. A jestliže tato dálka existuje, pak bude mít armádu, ale nebude v bezpečí. Může to být armáda, která ho připraví o korunu a o život. Pán může mít mnoho sluhů. Jestliže mu však neslouží dobrovolně, ale z donucení, kvůli výhodě, ze strachu, aby si přivlastnili zásluhy, mohou se tito služebníci, kteří jedí jeho chléb, stát jeho prvními nepřáteli.

Ale tvůj Ježíš, který se dívá na dno vůle, se nespokojí se zdánlivostí. A když tato vůle chce svobodně žít v Mé Vůli, je moje Vznešenost a celé Stvoření v bezpečí. Nejsou to totiž služebníci, ale mé děti, kdo Ji vlastní a milují slávu svého nebeského Otce natolik, že jsou ochotni a poctěni položit svůj život z lásky k němu.“

Nyní jsem se cítila zcela ponořená do Věčného FIAT a můj milovaný Ježíš dodal: „Má dcero, v Mé Vůli se všechny skutky dějí v plnosti světla. Jsou to tedy úkony, které jsou naplněny veškerým dobrem. Tyto skutky jsou úplné, takže v nich nemůže nic chybět, a jsou tak hojné, že přetékaají a stačí pro dobro všech.

Vidíš, jak jsi v Mé Vůli volala Mou nebeskou Maminku, aby Mě milovala, ty anděly a svaté. Tak jsem slyšel v tobě opakovat lásku Mé Maminky, lásku andělů, lásku celého nebe. Když jsi volala slunce, nebesa, hvězdy, moře a všechny stvořené věci kolem Mne, aby Mi vzdaly lásku a slávu Mých děl, slyšel jsem, jak v tobě opakují to, co jsem učinil, když jsem stvořil slunce, nebesa hvězdy, moře a veškerou lásku, kterou jsem vložil do všeho stvoření. Duše, která žije v Mé Vůli, je tedy opakovatelem Mých činů. Tyto zdvojnásobuje a dává mi to, co Já jsem dal jí. Ó, jak se tvůj Ježíš těší, když vidí, jak je tou maličností stvoření uctíván, a když vidí, jak se mu vrací Láska, Sláva Jeho plných, dokonalých a překypujících Skutků.“

8. dubna 1927

Všechny postavy a symboly Starého zákona symbolizovaly děti Boží vůle. Adam spadl z vysokého bodu na nižší místo.

Sledovala jsem činy, které Boží Vůle vykonala v celém stvoření. Hledala jsem tedy jak činy, které Boží Vůle vykonala v prvním otcí Adamovi, tak také ve všech svatých Starého zákona, zejména tam, kde Nejvyšší Vůle dala zazářit Své Moci, své Síle, své Oživující Moci.

A můj dobrý Ježíš, který se ve mně pohyboval, mi řekl: „Má dcero, největší postavy Starého zákona předznamenaly budoucího Mesiáše, zatímco ony byly postavami. Tyto postavy vlastnily dary a symbolizovaly všechny dary, které měly mít děti Nejvyššího FIAT. Adam, když byl stvořen, byl pravým a dokonalým obrazem dětí Mého Království. Abrahám byl symbolem privilegia Hrdinství dětí Mé Vůle. A když jsem povolal Abrahama do země zaslíbené, kde teče mléko a med, učinil jsem ho vlastníkem této země. Země byla tak úrodná, že byla nedělitelná a toužily po ní všechny ostatní národy. Byla zcela symbolem toho, co jsem udělal pro děti Mé Vůle.

Jákob byl dalším symbolem pro ty, kdo pocházeli z dvanáctičlenného kmene Izraele, z jehož středu se měl zrodit budoucí Vykupitel, který znovu spojí Království Božího FIAT s Mými dětmi. Josef byl symbolem Vlády, kterou měly mít děti Mé vůle. A jako on nenechal mnohé národy a také jeho nevděčné bratry zahynout hladem, podobně by měly mít vládu děti Božského FIAT. Byly by příčinou, proč by nezahynuly národy, které by od nich žádaly Chléb Mé vůle. Mojžíš byl představitelem Moci. Samson symbolizoval Sílu dětí Mé vůle. David symbolizoval jejich Vládu a všichni proroci symbolizovali milosti, komunikaci a důvěrnost s Bohem, která by víc jak jim, byla vlastní dětem Boží Vůle.

Vidíš, že všichni byli jen symboly, postavy těchto Mých dětí. Co se stane, až se objeví životy těchto symbolů? Po nich všech přišla Nebeská Paní, Nejvyšší Vládkyně, Neposkvrněná, Bezúhonná, Má Matka, Moje Matka. Nebyla symbolem ani postavou, ale skutečností, pravým životem, první oblíbenou Dcerou Mé Vůle. A v Královně nebes jsem uvažoval o generacích dětí Mého Království. Ona byla to první nesrovnatelné Stvoření, jehož celý život byl naplněn Nejvyšší Vůlí. A proto si zasloužila, aby přijala Věčné Slovo a ve svém mateřském Srdci nechala uzrát pokolení dětí Věčného FIAT. Pak přišel Můj Vlastní Život, v němž bylo založeno Království, které tyto šťastné děti měly vlastnit.

Z toho všeho můžeš vyrozumět, že ve všem, co Bůh od počátku stvoření světa konal, koná a bude konat je to, co je Jeho prvotním záměrem. A to je vytvořit Království Své Vůle uprostřed stvoření. Toto jsou všechno Naše Záměry, toto je Naše Vůle. A těmto dětem budou dány všechny Naše Statky, Naše Výsady, Naše Podoba. A když Já tě volám, abys následovala všechny Skutky, které Má Vůle vykonala jak při stvoření vesmíru, tak v generacích tvorů, nevylučuji ani ty, které byly vykonány v Mé nebeské Matce, ani ty, které jsem vykonal ve Svém vlastním Životě, je to proto, abych v tobě soustředil všechny Její Skutky. Chci z nich učinit dar. A nechat z tebe vzejít společně všechna dobra, která může Božská Vůle obsahovat. A tím mohu tvořit Království Věčného FIAT, s okrasou, poctou a vznešeností. Proto buď pozorná a následuj Moji vůli.“

Říkala jsem si: „Jak mohl Adam svým odchodem z Boží vůle spadnout z takové výšky do takové hloubky?“

A Ježíš, pohybující se ve mně, mi řekl: „Má dcero, stejně jak v přirozeném řádu někdo spadne z nejvyššího bodu, buď zcela zahyne, nebo je tak roztráštěn a znetvořen, že je nemožné, aby se vrátil do svého původního stavu zdraví, krásy a opět dosáhl výšky. Zůstane

ubohým mrzákem, zkřivený a chromý. A je-li otcem, pak z něj vzejde pokolení mrzáků, slepých, pokřivených a chromých.

Tak spadl Adam v nadpřirozeném řádu. Jeho Stvořitel ho postavil tak vysoko, že svým životem v Mé Vůli překonal výšku nebes, hvězd i slunce. Byl nade vším. V samotném Bohu. Vidiš tedy, odkud Adam spadl? Při té výšce, z níž spadl, bylo s podivem, že nezahynul úplně. Pokud však nezahynul, rána, kterou při pádu dostal, byla tak silná, že se nedalo vyhnout tomu, aby nebyl zmrzačen, roztráštěn a znetvořen ve své vzácné kráse. Byla roztráštěna všechna jeho Dobra. Ustrnul v práci, otupěl mu rozum, oslabovala ho neustálá horečka. Ta v něm oslabil všechny ctnosti. Už necítil sílu se ovládat. Nejkrásnější vlastnost člověka, vláda nad sebou samým, zmizela a na její místo nastoupily vášně, aby ho tyranizovaly, činily ho neklidným a smutným. A protože byl otcem a hlavou generací, vzešel z něj rod chromých.

Člověk si myslí, že neplnit Mou Vůli nic neznamena. Avšak to je naprostá zkáza stvoření. A čím více činů ze své vlastní vůle se dopouští, tím častěji zvětšuje své zlo, svůj pád a kope si hlubší propast k pádu.“

Pak jsem si pomyslela: „Když Adam jednou jedenkrát z Boží Vůle vystoupil a tím spadl do hloubky a jeho štěstí se změnilo na bídu, a na hořkosti. Co se stane s námi, kteří jsme často a často ustupovali od této zbožňování hodné Vůle?“

Zatímco jsem o tom přemýšlela, moje milované a jediné Dobro dodal: „Má dcero, Adam se takto propadl do hlubin, protože se vzdálil od Vůle vyjádřené jeho Stvořitelem, v níž byla zahrnuta zkouška, aby prokázal svou věrnost Tomu, který mu dal život a všechny statky, které vlastnil. Tím spíše, že Bůh po něm vzhledem k tolika statkům, které mu dal zdarma, nepožadoval, aby se zřekl

mnoha plodů, které mu dal, ale jen jednoho plodu, a to z lásky k Tomu, který mu dal všechno.

A touto malou obětí, kterou po něm Bůh chtěl, mu dal najevo, že nejde o nic jiného než o to, že se chce ujistit o jeho lásce a věrnosti. Adam se měl cítit poctěn, že si jeho Stvořitel chce být jistý láskou svého stvoření. Kdo by si kdy pomyslel, že ten, kdo ho přivedl k pádu, mu nebyl nadřazený, nýbrž podlý had, jeho hlavní nepřítel? Jeho pád měl vážnější následky, neboť byl hlavou všech generací. Proto by všechny údy měly přirozeně stejně pociťovat účinky zla své hlavy.

Tedy vidíš. Když je vůle vyjádřena, chtěná a nařízená Mnou, je hřích závažnější a jeho následky jsou nevyléčitelné. A pouze Má vlastní Božská Vůle může uzdravit takové zlo, jaké se stalo Adamovi. Není-li Má Vůle vyjádřena, je stvoření přesto povinné žádat Mne, abych v jeho působení rozpoznal Mou Vůli, když ono ve svém jednání soustředí dobro a Mou čistou Slávu. Pokud však Má Vůle není vyjádřena, zlo není tak závažné a je snazší najít nápravu.

Toto dělám s každým tvorem, abych vyzkoušel jeho věrnost a také si zajistil lásku, kterou tvrdí, že má. Kdo si nechce zajistit svou autoritu, kterou má, uzavřením smlouvy? Kdo si nechce být jistý věrností přítele, opravdovou oddaností služebníka? Pro jistotu dávám najevo, že chci malé oběti, které přinesou všechny statky, Svatost, a ony uskuteční účel, pro který byly stvořeny. Budou-li však odmítaví, všechno se v nich obrátí vzhůru nohama a na vlastním těle zakusí všechno zlo. Neplnění Mé Vůle je však vždy zlem, a to více či méně podle toho, jak Ji člověk zná.“

12. dubna 1927

Božská vůle je vyvážená. Bůh vložil do stvoření všechny vztahy mezi lidmi a stvořenými věcmi. Příklad města, světelný oblak.

Můj ubohý stav se ještě více zhoršil kvůli nedostupnosti mého dobrého Ježíše. Jak těžké utrpení a smrt cítí ta sladká a milá naděje, že opět nalezne Život! Bolest z toho, že jsem Ho ztratila, mi způsobuje závrať, kamenuje mě a rozprostírá nad mou duší škodlivou rosu, která je vystavena paprskům palčivé bolesti. Místo toho, aby mě oživila, mě uzavře a odejme mi životní sílu jako led rostlinám. Když mě nenechá zemřít, nechá mě chřadnout a vezme mi to nejkrásnější, co v životě mám. Ó, mnohem milejší by mi byla smrt. Neboť by pro mě byla tím nejkrásnějším svátkem. Našla bych toho, koho miluji a kdo by vyléčil všechny mé rány. Ó, zbavení mého nejvyššího Dobra, Ježíši, jak jsi bolestivý a nelítostný!

Pak ve zbožňováníhodné Vůli volám všechny, aby oplakávali můj těžký úděl. Volám nebesa s jejich nesmírností, aby plakala nad Tím, koho tak dlouho očekávám. Volám hvězdy s jejich třpytivým mihotáním, aby plakaly spolu se mnou, aby svým pláčem nasměrovaly Ježíšovy kroky k mé tváři, aby mě už nenechal déle trpět. Volám slunce, aby proměnilo své světlo v slzy a své teplo v ohnivé šípy, aby zaútočilo na Ježíše a řeklo mu: „Pospěš si! Ty nevidíš, že už nemohu víc dělat a jak všichni prolévají hořké slzy pro tu, která Tě tolik miluje? A protože její vůle je jednotná s naší, jsme všichni nuceni plakat spolu s ní?“

Vyzývám všechny stvořené věci, aby se zarmoutily a plakaly spolu se mnou nad tak velkou, neocenitelnou a nezměrnou bolestí, jakou představuje Tvá nepřítomnost. Kdo by neplakal? Ó, jak ráda bych proměnila šumění moře v žalostné hlasy, aby k Tobě volaly, rychlost ryb, aby Tě omámila. Chtěla bych změnil zpěv ptáků v nářek, aby Tě obměkčil, Ježíši, Ježíši! Jak moc mě necháváš trpět. Ó, jak moc mě stojí Tvá Láska!

Ale zatímco jsem si vylévala svou bolest, můj Dobrý Život se ve mně pohnul a řekl mi: „Moje dcero, Já jsem tady. Nebojte se! Kdybys věděla, jak trpím, když vidím, že trpíš pro Mne! Za tvé utrpení cítím větší bolest než za všechny ostatní tvory dohromady. Neboť tvá utrpení jsou utrpeními Naší Dcery, členky naší Nebeské Rodiny. A cítím je stejně, jako kdyby byla Má, protože je to Naše Vůle ve stvoření, která vše uvádí do společenství a činí to od Nás neoddělitelné.“

A já jsem řekla, tak trpící, jak jsem byla, když jsem ho slyšela: „Možná je to pravda ve slovech, ale ve skutečích se mi to tak nezdálo! Co? Tolik se mi stýská po tom, aby ses vrátil. A čím více (trpím), tím delší cesty si vybíráš. Už nevím, co mám dělat, ani na koho jiného se obrátit. A Ty jsi mě neumožnil Tě najít. Ani ve Tvé Vlastní Vůli Tě nemohu znovu nalézt, neboť Ona je nezměrná a Ty se skrýváš v Její nesmírnosti a já ztrácím cestu Tvých kroků a ztrácím Tebe. Mluvíš dobře, ale kde jsou skutky? Kdybys tolik trpěl kvůli mému utrpení, dal by sis záležet, aby sis pospíšil a přišel k tomu, kdo nezná jinou lásku ani život než Tvůj.“

A Ježíš, který mě k sobě s velkým dojetím tiskl, dodal: „Ubohá dcero, odvalu! Ty úplně nevíš, co to znamená žít v Mé Vůli. Ona má dokonalou rovnováhu a všechny vlastnosti jsou v nejvyšší shodě. Jedna není podřízená druhé. A když je třeba potrestat národy za jejich četné hříchy, Moje Spravedlnost si žádá tato prázdná místa. Abys Mne byla zbavena, aby se mohlo zjednat vyrovnání a Ona mezitím posílá důtky, které si zasloužili. Proto tě zařazuje do Mého života jakoby stranou v Mé Vůli, a jde svou cestou. Jak často se Mé sténající Lidství ocitlo před těmito překážkami Mé Spravedlnosti. Musel jsem Ji, z lásky k rovnováze Mé Vůle, nechat jednat. Chceš tím, že zůstaneš v Mé Spravedlnosti, vyvést pořádek Mých Vlastností z rovnováhy? Ne, ne, má dcero. nech Mou Spravedlnost, ať si jde svou cestou, a tvůj Ježíš bude stále s tebou, jako dřív. Nevíš, že v Mé Vůli musíš vytrpět to, co vytrpělo Mé Lidství, které bylo

kvůli Spáse, tak náročné a neúprosné vůči Mně? Stejně je to i s tebou. Ona je náročná a neúprosná kvůli Království Nejvyššího FIAT. Proto se Mé Lidství skrývá. Neboť Má Spravedlnost chce jít svou cestou a uchránit si rovnováhu.“

Oslavený Ježíš se odmlčel a pak dodal: „Má dcero, Moje Vůle při zrození stvoření spojila všechny bytosti do svazku jednoty. Takto byli všichni navzájem spřízněni, jeden s druhým. Člověk měl tolik elektrických drátů, kolik bylo stvořených věcí. Protože byl Králem všeho, bylo správné a nutné, aby měl spojení s celým stvořením. Aby nad ním mohl vládnout.

Když se nyní od Boží Vůle vzdálil, první drát spojení přesto zůstal. Je to jako ve městě, které přestřihne první drát, po němž se rozvádí elektrické světlo. Tak je v temnotě. Elektrické dráty sice existují, ale už nemají takový výkon, aby osvětlily celé město. Zdroj, z něhož světlo vychází, totiž šíří noc a nemůže vydávat světlo. A elektrické dráty ho nemohou přijímat. Proto člověk zůstal v temnotě, jako to město. Jeho kontakty elektrických propojovacích vodičů už více nefungovaly. Zdroj světla se od něj vzdálil. Sám s ním totiž přerušil spojení. A byl jako padlý král, svržený z trůnu a bez vlády. V jeho městě zhaslo každé světlo a zahalila je temnota jeho vlastní vůle.

Má Vůle symbolizuje město plné světla. Do tohoto města přichází zásoby zboží všeho druhu ze všech stran, protože je nejbohatší. Je zásobeno vším. Když Ji duše vlastní, má spojení se všemi částmi světa. Její spojení se rozprostírají v moři, ve slunci, ve hvězdách, na obloze. A ta duše je díky svým kontaktům nejznámější na nebi i na zemi. Všechno v ní přetéká a ona je nejmilovanější. Pravý opak toho, kdo nemá Mou Vůli. Ten žije z dřiny, trpí hladem a sotva k němu přicházejí drobtý, které mu byly uděleny ze soucitu. Často je drancován nepřáteli, trpí temnotou a žije v nejzoufalejší bídě.“

Poté jsem se cítila sklíčená kvůli tomu, že jsem přišla o svého dobrého Ježíše. K tomu se přidala další utrpení. Trpěla jsem všechno ve Zbožňováníhodné Vůli, proto aby bylo dosaženo Vítězství Jejího Království. Zatím co jsem toto dělala, sledovala jsem nebe, poseté bílými a zářícími mraky, a můj dobrý Ježíš, který se pohnul v mém nitru, pravil: „Moje dcero, podívej se, jak jsou tyto mraky krásné, jak oblékají oblohu a tvoří nádhernou ozdobu modré klenby! Ale kdo to byl, kdo proměnil temnotu a přiměl temnotu, aby z těchto mraků utekla, a proměnil černé mraky v bílé a zářivé mraky? Slunce. Naplnilo mraky svým světlem, takže ztratily svou temnotu a proměnily se v oblaka světla. Jsou to tedy mraky, ale už ne mraky, které dávají tmu a zatemňují zemi, nýbrž mraky, které dávají světlo. Ale než je naplnilo slunce, zdálo se, že svou temnotou škodí obloze a ubírají jí krásnou modř. Nyní jim dělají čest a tvoří krásnou ozdobu.

Nuže Má dcero, bolesti, umrtvování, Mé strádání, smutné útrapy jsou jako mraky, které zatemňují duši. Když však duše dovolí, aby se vše dělo podle Mé Vůle, naplní je víc než slunce a promění je v oblaka nejzářivějšího světla. Tvoří tak nejkrásnější ozdobu nebe duše. V Mé Vůli všechny věci ztrácejí temnou část, která tísní a zdá se, že ubohému stvoření ubližuje. V Mé Vůli vše slouží k tomu, aby duši dodalo světlo a ozdobilo ji zářivou krásou. Opakuji to celému nebi: Pohleďte, jak krásná je dcera Mé Vůle, ozdobená těmito bílými a zářivými oblaky! Živí se světlem a Má Vůle, která ji naplní Mým Světlem, ji promění v nejzářivější světlo.“

14. dubna 1927

Náš Pán přišel na zem, aby na ní vytrpěl všechno zlo, které napáchala lidská vůle. Ježíšovo slovo je život.

Myslela jsem na Boží vůli a zlo lidské vůle. Můj milovaný Ježíš mi v zármutku řekl: „Má dcero, vše, co jsem vytrpěl ve svém Lidství,

nebylo nic jiného než všechno zlo, které v ubohém stvoření vyvolala lidská vůle. Vytvořila vězení, vzala mu svobodu putovat ve svém Bohu, na nebesích, kam chtělo. Znemožnila mu konat dobro, vzala mu světlo a obklopila ho hustou tmou. Přišel jsem na zem a zavřel se v lůně své drahé maminky. A přestože toto vězení bylo svaté, nelze popřít, že to bylo to nejužší a nejtemnější vězení, jaké mohlo na světě existovat. Nemohl jsem vztáhnout ruku ani nohu, nebylo mi dáno udělat krok, ani nebylo kam otevřít oči. To vše způsobila lidská vůle. A já jsem přišel od počátku svého početí snášet toto utrpení, abych zničil vězení lidské vůle a vrátil jí to, co ztratila. Chtěl jsem se narodit ve stáji a trpět největší bídu. Lidská vůle připravila něco horšího než chlív pro ta ubohá stvoření, protože vášně tvořily hnůj do jejich duší. A víc než vítr, je zmrazil vnitřní chlad, který zasáhl povahu. Nejenže je připravil o pozemské štěstí, ale způsobil, že zakoušeli hlad a bídu, a to nejen na duši, ale i na těle. A já jsem chtěl trpět zimou, extrémní chudobou a zápachem hnoje, který byl ve stáji. A když jsem viděl poblíž dvě zvířata, pocítil jsem bolest. Že lidská vůle proměnila Naše nejkrásnější díla, kterými byl ubohý člověk, Náš drahý klenot, Náš drahý obraz, téměř na zvířata. Nebylo žádné utrpení, které jsem vytrpěl, které by nemělo svůj počátek v lidské vůli. Podřídil jsem se všemu, abych ji znovu nechal přebývat v Království Nejvyššího FIAT.

To jsem chtěl trpět, až do svého umučení. V nevýslovné opuštěnosti a hořkosti. Obnažen při bičování. Svlečen na Kříži, natažen tak strašným způsobem, že by se mé neuspořádané kosti daly spočítat. To všechno nebylo nic jiného než výron lidské vůle, která byla zbavena všech statků, které svým jedovatým dechem zahalila zmatkem až do strašlivé proměny v hanbu. Lidská vůle se stala hříčkou mnoha nepřátel. Dcero, chceš-li poznat všechna zla, která napáchala lidská vůle, studuj dobře Můj život. Vyjmenuj postupně Mé bolesti a čti ta černá písmena Mého utrpení, tu zhoubnou historii

lidské vůle. Při čtení najdeš tolik hrůzy, že bys raději zemřela, než abys do sebe pustila jedinou slabiku.“

Potom Ježíš mlčel, byl zamyšlený a smutný. Rozhlédl se kolem sebe a do dálky, jako by chtěl prozkoumat, v jakém stavu se stvoření nacházejí. A protože je neviděl disponovaná, zůstal dál v hlubokém mlčení. Poté jsem musela prožít několik dní odloučení, jako by ve mně už nežil.

Pak jsem začala cítit, že se ve mně pohybuje jako vycházející slunce. Řekl mi: „Má dcero, když mluvím, vyzařuje ze Mne život, ten největší dar. A musím zjistit, zda jsou stvoření ochotna umístit do sebe tento Můj Život. A protože to nevidím, jsem nucen mlčet. Neboť není místo, kam bych mohl tento velký dar umístit. To je ten důvod, proč tak často mlčím. Protože to, co se týká Božského FIAT, není určeno jen tobě, ale bude sloužit i ostatním tvorům. V tobě nanejvýš vytváří svůj kapitál, abys jej předávala k prospěchu ostatních. Modli se, zatímco Já mlčím, aby bylo známo Království Mé Vůle, a trp, vždyť já vidím, jak je tvůj život o Mne ochuzen. Žít bez Života je největší mučednictví. Tato utrpení a modlitby zrají v dar. A zatímco Mě nutí otevřít Má Ústa, aby z nich vzešel nový život, Má Božská Vůle o tobě uvažuje. Tvé utrpení připravuje stvoření na Její přijetí. Tato utrpení jsou víc než sluneční paprsky, které nechávají zrát pole, ovoce a květiny. Proto je nutné všechno: mlčení, utrpení, modlitby k ozdobě projevů Mé Vůle.“

16. dubna 1927

Náš Pán vložil vklad svého svátostného života do Srdce Panny Marie. Velké dobro, které může přinést život oživený Boží Vůlí. Blahoslavená Panna našla ve svém utrpení tajemství síly v Boží Vůli.

Držela jsem hodinu, kdy Ježíš ustanovil Nejsvětější Eucharistii, a Ježíš, pohybující se ve mně, mi řekl: „Má dcero, když konám nějaký skutek, nejprve se dívám, zda existuje alespoň jedno stvoření, do kterého lze umístit sklad Mých Skutků, aby mohlo přijat dobro, které konám a udržovat ho v bezpečí a dobře chránit.

Když jsem ustanovil Nejsvětější svátost, vyhledal jsem stvoření a Má Královna Maminka se nabídla, že přijme tento Můj skutek a uložení tohoto velkého daru, a řekla Mi: „Můj synu, jestliže jsem ti nabídla Své nitro (zbožný původce, k němuž se vztahují modlitby ve čtvrté hodině utrpení) a celou Svou bytost při tvém početí, abych tě chránila a bránila, nyní ti nabízím Své mateřské Srdce, aby přijalo tento velký vklad. Rozestavím kolem Tvého Svátostného Života své pohyby, své údery srdce, svou lásku, své myšlenky, sebe celou, abych tě bránila. Abys měl družinu, byl milován, aby Ti bylo učiněno zadost, přebírám úkol oplatit Ti dar, který dáváš. Tento úkol je svěřen Tvé Mamince a já budu myslet na obranu Tvého Svátostného Života. A protože Ty sám jsi Mě ustanovil Královnou všeho Stvoření, mám právo Ti vzdát hold a uctít Tě celým slunečním světlem. Hvězdy, oblohu, moře, všechny obyvatele vzduchu, to všechno umístí u Tebe, aby Ti dávali lásku a vzdávali slávu.“

Nyní jsem se ujistil v tom, kam mohu umístit tak velký sklad Svého Svátostného Života. Svěřil jsem se své Mamince, která mi dala všechny důkazy své věrnosti, a ustanovil jsem Nejsvětější Svátost. Byla jediným důstojným stvořením, které mohlo chránit, zastupovat a obnovit Můj Zákon. Vidíš tedy, že když Mě stvoření přijímají, sestupuji do nich spolu s úkony Mé nerozlučné Maminky, a jen díky tomu může Můj Svátostný Život trvat. Proto je nutné, abych si nejprve vybral stvoření, chci-li vykonat velké dílo hodné Mne. Zaprvé musím mít místo, kde mohu svůj dar složit, a zadruhé musím mít za něj něco výměnou.

I v přirozeném řádu se to děje takt, že když chce zemědělec zasít semeno, nevhodí ho doprostřed cesty, ale jde a vyhledá malé políčko, nejprve ho obdělá a vyryje brázdy, pak do něj rozsype semeno. A aby si byl jistý, přikryje ho zemí a s touhou očekává sklizeň, aby viděl, jak se mu jeho práce oplatí a jak se semeno, které svěřil zemi, vrátí. Někdo jiný chce vytvarovat krásný objekt. Nejprve si připraví suroviny, místo, kam ho má umístit, a pak ho tvaruje. Tak jsem to udělal s tebou. Vybral jsem si tě, připravil jsem tě a pak jsem ti svěřil velký dar projevů Mé Vůle. A jako jsem úděl svého Svátostného Života svěřil své milované Matce, tak jsem se chtěl svěřit tobě tím, že ti svěřím osud Království Mé Vůle.“

Stále jsem myslela na to, co všechno mé milované Dobro během svého života vykonal a vytrpěl, a On dodal: „Má dcero, můj život tady dole byl velmi krátký a většinu jsem ho strávil skrytý. Ale i když to bylo tak krátké, bylo Mé Lidství oživováno Boží Vůlí. Kolik dobrých skutků jsem udělal. Celá Církev je závislá na Mém Životě, pije do sytosti z pramene Mé nauky. Každé mé slovo je pramenem, který živí každého křesťana. Každý z mých příkladů je víc než slunce, které osvětluje a zahřívá, zúrodnuje a nechává zrát Největší Svatost. Kdyby se měli porovnat všichni svatí, všechna dobra, všechna jejich utrpení a hrdinství, byli by před Mým velmi krátkým životem jako malé plamínky před velkým sluncem.

A protože ve Mně vládla Boží Vůle, tak všechna utrpení, ponížení, ponižující protiřečení a obvinění, která Mi nepřátelé způsobili během Mého života a Mého umučení, sloužila k jejich zahanbení a k jejich vlastnímu většímu ponížení. Protože ve mně byla Boží Vůle, stalo se se mnou to, co se stává se sluncem. Když se mraky rozpínají na zemi ve vzduchu, zdá se, že zneuctívají slunce tím, že zatemňují povrch země a na okamžik ji připravují o jasnost slunečního světla. Ale slunce se směje mrakům. Nemohou totiž vést trvalý život ve vzduchu a jejich život je pomíjivý. Stačí slabý vítr,

aby je zahnal. Slunce je, ve své hojnosti světla, které dominuje, stále vítězí a naplňuje celou zemi.

Tak se to stalo i mně. Všechno, co mi způsobili moji nepřátelé, a také má vlastní smrt, bylo jako mnoho mraků, které zakrývají Mé Lidství. Nemohly se však dotknout slunce Mého Božství. A jakmile se pohnul vítr síly Mé Božské Vůle, mraky zmizely a Já jsem povstal slavný a vítězný, více než slunce. A Moji nepřátelé byli zahanbeni více než předtím.

Má dcero, v duši, kde vládne Má Vůle v celé své plnosti, jsou minuty života staletími a to staletími plnosti všech dober. Tam, kde Ona nevládne, jsou staletí života sotva minutami dobra, které obsahují. A kdyby duše, v níž vládne Má Vůle, měla trpět ponížením, pak protivenství a utrpení, jsou jako mraky, které vítr Božího FIAT vyvrhne na ty, kdo se odvážili dotknout se Nositele Mé Věčné Vůle.“

Potom jsem myslela na bolest, když se moje bolestiplná maminka, probodená v srdci, odloučila od Ježíše a zanechala ho mrtvého v hrobě. Pomyslela jsem si: „Jak je možné, že měla tolik síly, aby Ho opustila? Je pravda, že byl mrtvý, ale stále to bylo Ježíšovo tělo. Jak ji mohla mateřská láska nepohltit, spíše, než aby Ji nechala udělat jediný krok od toho vyhaslého těla? Přesto ho opustila. Jaké hrdinství, jaká síla!“

Ale zatímco jsem o tom přemýšlela, můj dobrý Ježíš se ve mně pohnul a řekl mi: „Dcero moje, chceš vědět, kde vzala Moje maminka sílu, aby mě opustila? Celé tajemství síly bylo v Mé Vůli, která v Ní vládla. Žila v Boží vůli, nikoliv v lidské vůli, a proto měla nezměrnou sílu. A navíc musíš vědět, že když Mne Má probodená Maminka opouštěla v hrobě, Má Vůle ji držela ponořenou ve dvou nezměrných mořích: v moři bolesti a v širším moři radosti a blaženosti. Zatímco moře bolesti jí působilo všechna muka, moře radosti jí poskytlo všechny slasti.

Její krásná duše mě následovala do očistce a zúčastnila se hostiny, kterou pro mě připravili všichni patriarchové, proroci, její otec a matka a náš drahý svatý Josef. Očistec se stal rájem s Mou Přítomností a já jsem nemohl nedovolit, aby se první slavnosti tvorů zúčastnili ti, kteří byli v mém utrpení neoddělitelní ode Mne. A její radost byla taková, že měla sílu oddělit se od mého těla, odejít a čekat na dokončení mého vzkříšení jako naplnění vykoupení. Radost ji podporovala v bolesti a bolest ji podporovala v radosti.

Kdo má Mou Vůli, tomu nemůže chybět ani Síla, ani Moc, ani Radost. Vše je mu k dispozici. Nezažíváš to sama, když jsi Mne zbavena a vnímáš, jak v tobě světlo Božského FIAT tvoří své moře blaženosti a dává ti život?“

18. dubna 1927

Vykoupení naším Pánem dalo tvorům právo na vzkříšení. Rozdíl mezi prací v Boží Vůli a prací mimo ni.

Následovala jsem svatou Boží Vůli v činu, kdy Pán vstal z hrobu slavný a vítězný a můj milovaný Ježíš vystoupil z mého nitra a řekl mi: „Má dcero, vzkříšením dalo Mé Lidství všem tvorům právo na vzkříšení ke slávě a věčné blaženosti nejen jejich duše, ale i těla. Hřích vzal stvořením tato práva vzkříšení. Mé Lidství jim je vzkříšením opět vrátilo. Zahrnovalo počátek vzkříšení všech a síla tohoto počátku zahrnuje v sobě dobro, že všichni mohou vstát z mrtvých.

Ten, kdo koná první úkon, musí mít takovou moc, aby v sobě mohl zahrnout všechny ostatní úkony, které musí dělat ostatní tvorové. Na základě prvního činu ho tedy mohou ostatní napodobit a udělat stejný čin. Jak velké dobro přineslo vzkříšení Mého Lidství! Každému dalo právo na vzkříšení! Člověk přišel o všechno, o slávu,

blaženost, čest, protože se vzdálil od Mé Vůle. Přerušil kruh, který ho spojoval s Bohem, jenž mu dal právo na všechny statky jeho Stvořitele. A Mé Lidství propojilo vzkříšením kruh jednoty, zřídilo mu opět ztracená práva dalo mu sílu vstát z mrtvých. Všechna sláva a všechna čest pochází z Mého Lidství. Kdybych nebyl vzkříšen já, nikdo by nemohl být vzkříšen. S prvním činem přichází další činy, podobné prvnímu.

Vidíš, jak velkou sílu má první čin. Moje maminka, Královna, provedla první úkon, kterým mě přijala. Aby mohla přijmout Mne, Věčné Slovo, zahrнула všechny činy tvorů, aby se odvděčila svému Stvořiteli tak, aby mohla říci: "To já Tě miluji, zbožňuji Tě, uspokojuji Tě za všechny. " Protože jsem ve své Mámě našel všechny, mohl jsem se všem darovat jako Život, ačkoli Mé početí bylo jen jedno.

Tak stejně jsem to udělal s tebou. Má dcero, s vykonáním tvého prvního skutku v Mé Vůli získává stvoření právo do Ní vstoupit a opakovat tvé skutky, aby se jim dostalo těch účinků. Jak nezbytné je to, aby jeden člověk udělal první čin! Vždyť to slouží k otevření dveří, k přípravě surovin, k vytvoření příkladu, k oživení tohoto činu! Když se udělá první čin, je pro ostatní snazší ho napodobit.

To se děje i tady dole ve světě. Ten, kdo má vytvořit nějaký předmět jako první, musí více pracovat, více se obětovat. Musí vytvořit všechny látky, které jsou k tomu nezbytné. Musí projít mnoha testy. Když je vyroben první předmět, ostatní nejenže získají právo být schopni ho vyrobit, ale ostatním se ho podaří snáze zopakovat. Veškerá sláva však patří tomu, kdo udělal ten první. Kdyby se totiž nebyl udělán ten první z nich, další mu podobné by nemohly existovat. Buď proto pozorná, abys vytvořila své první skutky, chceš-li, aby přišlo Království Božského FIAT vládnout na Zemi.“

Potom jsem se ponořila do svaté Boží Vůle a volala všechny skutky tvorů, aby v Ní všichni mohli vstát z mrtvých, a můj dobrý Ježíš mi řekl: „Má dcero, jak velký rozdíl je mezi skutkem vykonaným v Mé Vůli a dobrým skutkem vykonaným mimo Ni! V prvním z nich proudí Božský Život. Tento život naplňuje nebe i zemi a tento čin dostává hodnotu Božského Života. V druhém případě jde o akt lidského života, který je omezený, limitovaný, takže jeho hodnota často zaniká s ukončením aktu. A pokud tam nějaká hodnota je, je to hodnota lidská, podléhající pomíjivosti.“

22. dubna 1927

Stvoření je ozdobou božských děl. Neschopnost pochopit stvoření. Velká radost ze stvoření člověka.

Zůstala jsem ve svém obvyklém stavu a můj dobrý Ježíš se nechal vidět jako dítě. Byl celý zarmoucený. Jeho smutek byl tak velký, že zdálo, jako by se cítil umírat. Tiskla jsem si ho k srdci, často ho líbala a udělala bych cokoli, abych ho utěšila.

A Ježíš mi s povzdechem řekl: „Dcero moje, podívej, jak je všechno stvoření krásné! Jaké okouzlení světlem, jaká kouzelná rozmanitost, jaká vzácná krása! Není to však nic jiného než ozdoba naší Božské Bytosti. Když je Naše ozdoba taková, Naše Bytí nepochopitelným způsobem překonává Naši ozdobu a stvoření není schopno pochopit celou neuchopitelnost Našeho Bytí. Jak oko není schopno obsáhnout celou plochu slunečního Světla. Oko je naplněno světlem, jakmile vidí, tolik, kolik dokáže přijmout. Ale úplně ho

uzavřít, změřit délku a šířku, do které se světlo šíří, to je pro něj nemožné. Naše bytost je sluncem pro lidskou schopnost vnímání a je Naší ozdobou, kterou vidí a které se dotýká svou rukou. Lidská schopnost vidí slunce, dotýká se světla a cítí jeho teplo, vidí nesmírnost mořských vod, vidí modrou klenbu oblohy s mnoha hvězdami, ale může říci, z čeho je světlo složeno? Kolik světla obsahuje? Kolik vody obsahuje moře, kolik hvězd je na té modré klenbě a kdo je vytvořil? Lidská schopnost chápání by nemohla nic říci. To vše vidí a užívá, a přesto je to první nevědomost v počtech, ve váze a míře. Je-li tomu tak s Naší ozdobou, tím spíše je tomu tak s Naší Božskou bytostí.

Musíš přece vědět, že všechna stvoření a každá stvořená věc dávají člověku lekci. Vypráví o našich božských vlastnostech a každá věc učí o vlastnosti, kterou obsahuje. Slunce učí o světle, učí, že je třeba být čistý, aby bylo světlo, zbavené veškeré hmoty. Světlo v sobě vždy spojovalo teplo, nelze oddělit světlo od tepla. Pokud tedy chceš být světlem, musíš milovat pouze svého Stvořitele. A to tobě, jako slunce, přinese plodnost v dobrém. Nebe tě učí o Mé nebeské vlasti. Neustále tě volá ke Stvořiteli, učí tě odpoutat se od toho, co je pozemské. Učí tě, jakého vrcholu svatosti máš dosáhnout. Ty se máš, více než hvězdy, ozdobit všemi Božskými Ctnostmi. Každičká věc učí člověka a volá ho, aby se v ní odrážel, aby ji kopíroval a napodoboval. Nevydal jsem ze sebe všechny skvosty pouze proto abych je ukázal, nýbrž k napodobování, aby se jimi stvoření mohlo zdobit. Přesto, kdo věnuje těm mnoha poučením pozornost a naslouchá jim? Téměř nikdo." A celý zarmoucený mlčel.

Tehdy jsem následovala Nejvyšší Vůli při činu, kdy se Božská Bytost chystala stvořit člověka, abych Ji také já spolu se svým prvním otcem Adamem mohla milovat takovou láskou, jakou Ji miloval on (Adam) v prvním okamžiku, kdy byl stvořen. Chtěla jsem přijmout tento božský čin, tento příval Lásky, abych ho mohla dát zpět svému Stvořiteli.

Ale zatímco jsem o tom přemýšlela, můj dobrý Ježíš mi se zalíbením řekl: „Má dcero, pro toho, kdo žije v Mé vůli, není žádný Náš čin, který by nebyl přítomen, ani žádný čin, který jsme vytvořili a který by on nemohl přijmout. Můj Dech a Náš projev Lásky tedy patří i tobě. Jak veliká byla Naše Radost v tomto prvním aktu stvoření člověka! Stvořili jsme nebesa i zemi, ale nic nového jsme v Nás necítily. Při stvoření člověka to bylo jinak. Byla to vůle, která byla stvořena, a tato vůle byla svobodná. A v ní jsme zahrnuli Svou Vlastní. Umístili jsme Ji jako do banky, aby si vybrala úroky z Naší lásky, slávy a uctívání, které nám náleží.

Ó, jak v Nás přetékala Láska, jak jsme se chvěli radostí při výlevu této svobodné vůle, abychom slyšeli: Miluji tě. A když člověk, naplněn tou Naší, vypustil z hrudi své první slovo - "Miluji Tě" -, byla Naše radost nesmírná, protože to bylo, jako by nám dával úrok za všechny statky, které jsme do něj vložili. Tato námi stvořená svobodná vůle byla souborem kapitálu Božské Vůle a my jsme se potěšili z malého zisku, aniž bychom si tento kapitál více nárokovali. Proto byla bolest z pádu člověka veliká. Neboť nám odepřel kapitál, aby nám nedal ten malý zisk. Jeho banka byla prázdná a jeho nepřítel se k němu připojil a naplnil ho vášněmi a bídou. Ten chudák zkrachoval.

Má dcero, jak ten akt stvoření člověka byl pro Nás slavnostním aktem a velkou Radostí, vyvoláváme v tobě tento akt a chceme ho v tobě, abychom si zopakovali jeho vážnost, vkládáme do tvé vůle Náš veliký kapitál. A když tak činíme, Naše Láska přetéká a chvěje se radostí, velkou radostí, protože vidíme, jak se Náš záměr uskutečňuje. Ty Nám zajisté nebudeš odpírat ten malý zisk. Ty nebudeš odmítat Náš Kapitál, že ne? A navíc, každý den budeme skládat účty. Budu tě volat, abys byla přítomna tomu prvnímu aktu, kdy jsme stvořili tuto svobodnou vůli – tebe, abys Mi dala úroky, a já, abych zjistil, zda mohu přidat ještě nějaký Svůj Kapitál.“

Moje duše se ztratila v Božském FIAT a já jsem si pomyslela: „Ó, jak ráda bych zažila tento první akt stvoření, tento příval intenzivní Božské Lásky, která se rozlila po prvním stvoření, když bylo stvořeno. Chtěla bych přijmout ten všemohoucí dech, abych mohla svému Stvořiteli vrátit všechnu lásku a všechnu slávu, kterou se rozhodl přijmout od stvoření.“

Ale zatímco jsem o tom přemýšlela, můj dobrý Ježíš mě k sobě přitiskl a řekl mi: „Má dcero, přesně to je ten důvod, proč k tobě Já Sám často přicházím, až se to někomu může zdát divné, a téměř se to vymyká Mým obvyklým způsobům. Neboť neexistuje téměř nikdo, ke komu bych chodil tak často. To vše má znovu uspořádat Můj první Čin, způsob, jakým jsem stvořil stvoření, a proto se k tobě vracím. Jdu s tebou jako nejmilovanější otec se svou dcerou.

Kolikrát jsem na tebe dýchal až do chvíle, kdy jsi už nemohla vydržet Můj Všemocný dech? Vlíl jsem do tebe Lásku, která je ve Mně obsažena a naplnil tvou duši až po okraj. To vše nebylo nic jiného než obnovení slavnostního aktu stvoření. Chtěl jsem pocítit tu velkou Radost, kterou jsem měl, když jsem stvořil člověka. Proto jsem přišel k tobě. Ale nejen abych ji obnovil, ale abych znovu vytvořil Řád, Harmonii a Lásku mezi Stvořitelem a stvořením, tak, jak to bylo stvořeno. Na počátku stvoření člověka nebyla žádná vzdálenost mezi Mnou a ním, vše bylo důvěrné. Sotva mě zavolal, už jsem byl u něj. Měl jsem ho rád jako syna a cítil jsem se přitahován jako k synu, takže jsem nemohl dělat nic jiného než se u něho často zdržovat. S tebou obnovuji počátek stvoření. Buď proto pozorná, abys takové dobro přijala.“

24. dubna 1927

Obecné otřesy pro nové uspořádání Království FIAT. Stav božské lásky a stvoření a jak stále trvá. Nad duší se soustředilo celé stvoření

Cítila jsem se v hořkosti kvůli tomu, že jsem přišla o svého dobrého Ježíše, a zatímco jsem toužila po jeho návratu, vyšel ze mě, avšak tak smutný, že mi Ho bylo líto a řekla jsem mu: „Ale, řekni mi, co je Ti, že jsi tak smutný?“

A Ježíš: „Ach, má dcero, musí dopadnout těžké rány, aby se nově uspořádalo Království, jeden Dům. Nejprve dojde k všeobecnému otřesu a mnoho věcí se rozpadne. Jedni ztrácejí, druzí získávají, jedním slovem, nastává chaos, větší námaha. Mnoho věcí trpí při reorganizaci a obnově, když Království, nebo dům, dostává novou podobu. Je zde více utrpení a více práce, pokud je třeba zničit, aby bylo možné znovu budovat, než kdyby se dalo pouze stavět.

To stejné se stane, aby se obnovilo Království Mé vůle. Kolik změn je třeba provést! Je třeba všechno dezorganizovat, srazit a zničit lidské bytosti, na Zemi vnést zmatek. Moře, vzduch, vítr, voda, oheň, to všechno se dá do práce, aby bylo možné obnovit tvář země a aby bylo možné zavést řád nového Království Mé Božské Vůle uprostřed tvorů. Proto se stane mnoho hořkých věcí. Je mi smutno, když vidím ten nepořádek. Ale když se dívám dál a vidím pořádek a Mé nově zřízené Království, přecházím z hlubokého smutku do radosti tak velké, že to ani nedokážeš pochopit. To je důvod, proč mě v jednu chvíli vidíš smutného a v druhou chvíli v radosti Mé nebeské vlasti.“

Byla jsem smutná kvůli těmto otřesům, o kterých mi Ježíš řekl. Ty těžkosti byly strašné. V mnoha oblastech bylo slyšet nepokoje, revoluce a války. Ach, jak mé ubohé srdce sténalo!

A Ježíš mě vzal do náruče, aby mě pozvedl. Pevně mě přitiskl ke svému Nejsvětějšímu Srdci a řekl mi: „Dcero, podívejme se na to

blíže, abychom si odlehčili. Chci, aby se věci vrátily jako na počátek stvoření, které nebylo ničím jiným než vylitím Lásky. A tento začátek stále pokračuje. Neboť to, co děláme jednou, děláme vždy a nikdy se to nepřerušuje. U nás nikdy nepřichází únava z opakování úkonu. Co uděláme jednou, uděláme rádi vždy. To je božské dílo: vykonat čin, který trvá staletí a staletí, a dokonce celou věčnost.

Náš výlev Lásky, Náš Dech, tak neustále vyvěrá z Našeho božského lůna a proudí, aby živil generace tvorů. Náš výtrysk Lásky, vanoucí celým stvořením, naplňuje nebe i zemi, slunce i moře, vítr i vodu a proudí ke stvořením. Kdyby tomu tak nebylo, byla by obloha omezená. Hvězdy by se ztratily, slunce by bylo ochuzeno o světlo, voda by začala chybět, země by nevydávala rostliny ani plody. Neboť kdyby jim chyběl život Naší Lásky, která vane ve všech věcech, vzdálily by se od Našeho Zdroje, z něhož vzešly. A kdyby došlo k tomu, že by Náš Dech chyběl generacím tvorů, pak by to s nimi skončilo. Nejsou totiž ničím jiným než jiskřením, které Náš Dech posílá, aby oplodnilo rostoucí generace.

Nyní si stvoření berou to, co je hmotou ve stvořených věcech, a nechávají pozastavený Život Lásky, který vane ve všem, aniž by mohl dávat. Je to jako jít na rozkvetlou louku nebo do zahrady, kde jsou stromy obtěžkané vzácnými plody. Pokud se na květinu pouze podíváte a neutrhnete ji, nepocítíte chuť, ani krásu vůně květu. Pokud se člověk podívá na ovoce, ale nevezme si ho ze stromu, aby ho snědl, ani si nepochutná, ani nepřijme život z ovoce.

Tak je tomu v celém stvoření. Člověk se na ně dívá, ale nepřijímá Život Lásky, který Bůh vložil do všech stvořených věcí. Neboť člověk do nich nevkládá svou vůli ani neotevřít své srdce, aby přijal toto nepřetržité vylévání Lásky svého Stvořitele. Ale přesto Naše vylévání Lásky neustává. Náš obnovující Dech je neustále činný a v pohybu. A My očekáváme Království Našeho Božského FIAT, aby Naše Láska vznášející se kolem, sestoupila mezi stvoření

a dávala Náš Božský život, a zatímco Ho ta stvoření přijímají, chtějí ze sebe vylévat lásku, aby ji dali Tomu, od koho ji přijímají.

Proto, Má dcero, je všechno stvoření soustředěno nad tebou. Já tě pozoruji z hvězdného nebe a posílám ti tento příval Lásky. Dívám se na tebe ze slunce, a zatímco tě živím, posílám ti Svůj Božský Život. Dívám se na tebe z moře, a v jeho zpěněných a mohutných vlnách ti posílám svou Lásku, která je v nich stísněná. Tu nad tebou mohutně vylévám, jako moře. Dívám se na tebe z větru a vlévám do tebe svou povznášející, očišťující a hřejivou Lásku. Pozoruji tě z hor a posílám ti proud své pevné a nehybné Lásky. Neexistuje místo nebo stvořená věc, kde bych tě neviděl, abych ti vylil Lásku.

Protože je v tobě Má Vůle, přitahuješ Mě všude, abych se na tebe díval. Tím se totiž rozšiřuje tvá schopnost přijímat ode Mne neustálý příval Lásky. Tam, kde vládne Má Božská Vůle, mohu dát všechno, mohu všechno soustředit a vzniká soupeření mezi stvořitelem a stvořením. Já dávám a ono přijímá. Já dám a ono dá mně. Ono mi dává, a já dávám ještě hojnějším způsobem. Proto chci, abys byla stále v Mé vůli, abys mohla neustále soupeřit, ty se Mnou a Já s tebou.“

30. dubna 1927

Sláva jednoty Boží Vůle. Jednání v Ní se vždy děje božským způsobem. Ježíšova námaha a oběť v duši, aby vytvořil království FIAT.

Obcházela jsem stvoření, abych sledovala projevy Boží Vůle ve všech stvořených věcech, a můj dobrý Ježíš, který se ve mně pohyboval, mi řekl: „Má dcero, Má Vůle byla jedna, ta vznikla ve stvoření, a přece se rozšířila a rozmnožila ve všech stvořených věcech. A duše, která dělá svoji cestu ve Stvoření, aby sledovala Ježí

činy, a všechny je objala, sbírá tím ve všech věcech rozprostřenou Božskou Vůli a dělá z Ní jeden celek. Dává Mi slávu Její Jednoty, aby Ji pak znovu rozprostřela ve všech stvořených věcech a dala Mi slávu Mé Božské Vůle rozmnoženou a rozmístěnou v mnoha věcech.

To je něco úžasného má dcero, že ta malost stvoření všechno sjednocuje. Sjednocuje tuto Moji rozmnoženou a do tak mnoha věcí rozprostřenou Vůli, aby Mi řekla: "Jedna je Sláva, Čest a Láska, kterou Ti chci dát. Protože tento jeden čin obsahuje všechno. Je dokonalý a ten jediný je Tě hoden. Jedna byla Vůle, která vyšla z Tebe, a jako jednu Ti ji chci přinést." A pak, využívající svých láskyplných triků, ji znovu rozprostře, a vzdává Mi slávu Nejvyššího FIAT, rozmnoženou a umístěnou ve všech věcech. A já ji nechávám dělat všechny věci a raduji se a těším se z jejích láskyplných způsobů. Protože je v Mé Vůli, je v mém domě a nemůže dělat nic jiného než to, co náleží k nebeské rodině. Její jednání je vždy v souladu s Božím Působením, to jediné se Mi líbí a může Mi dát dokonalou Lásku a Slávu.“

Poté jsem se cítila sklíčená. Ježíšova odloučení trvají déle. Cítila jsem celou tíhu svého dlouhého vztahu a bolest své vzdálené Vlasti. Mou ubohou duši zaplavil hluboký smutek a můj milovaný Ježíš, který se ve mně pohyboval, mi řekl: „Má dcero, oba musíme mít trpělivost a myslet na práci, na budování Království Boží vůle. Nikdo neví, co se děláme: ty oběti, které jsou nutné, neustálé úkony, modlitby, které jsou zapotřebí k vytvoření a získání takového Dobra. Nikdo se nepodílí na našich obětech, nikdo nám nepomáhá budovat toto Království, které jim přinese takové Dobro. A zatímco si nás nevšímají, myslí na to, jak si užívat bídného života, a ani trochu se nesnaží nachystat se k přijetí Dobra, které jim připravujeme. Ó, kdyby tvorové mohli vidět, co se děje ve skrytu našich srdcí, jak by byli úžasně překvapeni!

To se také stalo, když jsem byl Já a moje Maminka na zemi. Zatímco jsme spolu, Ona a Já, připravovali Království vykoupení, všechny léčivé prostředky, které byly potřebné, aby všichni mohli nalézt spásu, nešetřili jsme ani obětí, ani úsilím, ani životem, ani modlitbou. A zatímco jsme byli zaměstnáni myšlenkami na všechny a dávali život všem, nikdo nemyslel na Nás. Nikdo nevěděl, co děláme. Moje Nebeská Maminka byla pokladnicí Království Vykoupení, a proto se podílela na všech obětech a na všem utrpení. Jen svatý Josef věděl, co děláme. On však nevstoupil do všech Našich utrpení. Ach, jak Nás bolelo srdce, když jsme viděli, že zatímco Matka a Syn byli stravováni utrpením a Láskou ke všem, aby připravili všechny možné a nepředstavitelné léky pro všechny, aby je uzdravili, a aby je přivedli do bezpečí, oni nejen že na nás nemysleli, ale uráželi Nás a pohrdali Námi. Jiní Mně usilovali o život již od Mého Narození.

Toto opakuji s tebou, Má dcero, abych vytvořil Království Svého Božského FIAT. Svět si od nás bere, i když nás nezná. Pouze můj pomocník ví, co děláme, ale neúčastní se ani našich obětí, ani naší práce. Jsme samotní. Proto trpělivost, v této dlouhé práci. Čím více budeme pracovat, tím více se budeme těšit z plodů tohoto Nebeského Království.“

4. května 1927

Duše, která plní Boží Vůli, je vždy Nebem a nikdy se nevyčerpá.

Ztráty mého dobrého Ježíše mě mučily a oslabovaly. Cítím svoji ubohou duši, jako by byla vystavena paprskům hořícího slunce, kterým je Boží Vůle. Jsou to paprsky, které mě zastiňují a téměř nechávají zubožit. Přestože se cítím spálená, nutí mě Vznešená síla, připoutat se k těmto paprskům slunce Božského FIAT, aniž bych se mohla vzdálit. Bez toho, kdo mě kropí vodou a činí tyto paprsky

méně vroucími, by mé krvácející srdce otupělo. Bez Ježíše trpím a cítím se jako stéblo trávy, všechno ve mně se proměnilo. Jediným mým dědictvím zůstala Boží Vůle, kterou mi nikdy nikdo nemůže vzít, ani Ježíš. To jediné je můj život, moje obydlí, moje všechno, všechno ostatní skončilo. Všichni mě opustili. Už se na nikoho nemohu obrátit, ani v Nebi, ani na Zemi.

A přece, zatímco jsem si vylévala svou bolest, moje Nejvyšší Dobro, ten, který mi dává smrt i dává život, který moji ubohou existenci činí nešťastnou a který mě obšťastňuje, se pohnul v mém nitru a řekl mi: „Má dcero, nebe je stále nebem a nikdy se nemění, ani se nevzdálí, ať už ho zatemní sebevíc mraků, rozprostrou se a zakryjí krásnou modř oblohy. Mraky se ho však nemohou dotknout, protože se rozprostírají v hloubce vzduchu a mezi oblohou a mraky je velká vzdálenost. Obloha tak nikdy neztratí svou krásu, ozdobu hvězd, svou modrou barvu, kvůli mrakům. Je nedotknutelná ničím. Když se dole na zemi dějí změny, je to lidské oko, které vidí místo oblohy mraky a potemnělý vzduch.

Taková je duše, která plní Mou Vůli. Má Vůle je víc než nebe. Má Vůle se rozprostírá v duši více než modré nebe, které je poseto hvězdami. Zůstává pevně a neochvějně na svém místě a vládne a řídí vše s takovou vznešeností, že svým Světlem dělá i ty nejmenší skutky stvoření větší než hvězdy a nejjasnější slunce. Poněvadž utrpení a postrádání Mne jsou jako mraky, které se tvoří v hlubinách lidské přirozenosti se jí zdá, že Ji kryjí.

Avšak nebe Mé Vůle zůstává nedotknutelné, a Její slunce, které v něm září, protlačuje silnější Mocí Svě hořící paprsky, takže ty se cítíš jakoby zastíněná. Avšak vše je povrchní a v hloubce tvé lidské přirozenosti. Ve tvé duši však netrpí nebe Božského FIAT žádnou změnou. Kdo by se kdy mohl dotknout Mé Vůle? Nikdo. Je nehybná a neotřesitelná. Tam, kde vládne, tvoří Svě sídlo Světla, Míru a Neměnnosti. Proto se neboj. Stačí malý závan větru, aby zahnal

mraky, které naplňují tvou lidskou přirozenost, a odstranil temnotu, která, jako by se zmocňovala tvé duše.“

A já: „Můj Ježíši, jak ses změnil! Zdá se, že Ty také mi už nechceš říkat víc o své Božské Vůli.“

A Ježíš dodal: „Má dcero, Má Vůle se nikdy nevyčerpá. Když Já s tebou o Ní nemluví, budou o Ní k tobě promlouvat všechny stvořené věci až po kameny. Promění se v hlasy, aby k tobě promluvily. Nebe, slunce, moře, celé stvoření ti má hodně co říci o Mé Věčné Vůli. Protože jsou plné Jejího života. Všechny mají co říci o životě Mé Vůle, který stvořené věci vlastní. Neboť stačí jen malá pozornost, kterou věnuješ, když se podíváš na nějakou věc, nebo se nějaké věci dotkneš, uslyšíš nové lekce o Mé Vůli.“

8. května 1927

Boží vůle je nezměrná a vše, co dělá, nese otisk Boží vůle.

Ačkoli cítím těžké mučednictví, když postrádám mého dobrého Ježíše, odevzdávám se do náruče Nejvyšší Vůle jako Její malá dcera. Která roste na Jejích kolenou, přitisknutá k Její hrudi, aby žila z Jejího Života a v Její podobnosti.

A můj milovaný Ježíš, který se ve mně pohyboval, mi řekl: „Má dcero, Má Vůle je nezměrná a vše, co z Ní může vzejít, nese otisk Její Nezměrnosti. Z jediného slova vzešla nesmírnost nebes se všemi hvězdami. V jednom z Jejích Slov se objevilo slunce s nesmírnou silou svého světla a mnoho dalších věcí. Abych mohl tuto nesmírnost světla a oblohy vytvořit, musel jsem nejprve vytvořit prostor, kam jsem mohl tuto nesmírnost světla a oblohy umístit.

Když chce Má Vůle promluvit, nejprve se podívá, zda je zde dost velký nebo i větší prostor, kam by mohla umístit velký dar

svého Slova, což může být další obloha, slunce, moře. Proto Moje Vůle často mlčí. Neboť schází prostor ve stvořeních, kam by mohla uložit ten velký dar nezměrnosti svého Slova. A aby mohla promluvit, nejprve zdvojí Svou Vůli a pak mluví a vkládá do Sebe Své nezměrné dary. To byl důvod, proč jsme člověku, při jeho stvoření, dali ten největší dar, to nejcennější, to nejbohatší dědictví: Mou Vůli jako úschovnu v něm, abychom mu mohli vyprávět o překvapeních Našich nesmírných darů Slova Našeho FIAT. Když odmítl Naši bilokovanou Vůli, nenašli jsme již více prostor, abychom v něm mohli uložit velký dar Našeho tvůrčího Slova. Proto byl chudý se vši ubohostí své lidské vůle.

Hle, ze všeho, co se odehrálo i v Mém lidství, bylo největším zázrakem omezení celé nesmírnosti Mé Božské Vůle v něm. Zázraky, které jsem učinil, lze nazvat ničím ve srovnání s tímto. Navíc, od té doby, bylo Mou přirozeností, že jsem schopen dávat život tím, že nechávám tvory znovu vzkřísit, dávat zrak slepým, řeč němým, a všechny ostatní zázračné věci, které jsem učinil. Skutečně bylo Mou přirozeností, že jsem mohl dávat tolik dober, kolik jsem chtěl. Nejvíce, to byl zázrak pro ty, kteří ho přijali. Ale pro Mne bylo největším zázrakem omezení Mého Božství, nesmírnosti Mé Vůle, Jejího nekonečného světla, Její nedosažitelné Krásy a Svatosti, v sobě. To byl zázrak zázraků, které může udělat jen Bůh.

At' už mohu dát stvoření sebevíc, vždycky bych dal málo ve srovnání s tím velkým darem Mé Vůle. V Ní je vidět nová nebesa, zářivá slunce, neslýchané věci, nikdy předtím neviděná překvapení. Nebe a země se třesou a pokleknou před duší, která vlastní ten velký dar Mé Vůle. A to oprávněně, protože vidí, že z ní vychází oživující a tvořivá Ctnost a Síla, která ji chrání v novém životě, stvořeném Bohem. Ó Sílo Mé Vůle! Kdyby Tě znali, jak by toužili po Tvém velkém daru a položili by své životy, aby Tě vlastnili!“

Pak jsem následovala své činy v Boží Vůli a můj dobrý Ježíš dodal: „Má dcero, kdo žije v Mé Vůli, má v sobě tuto vládnoucí a panující Boží Vůli. Duše je Jejím vlastníkem. Má Ji ve své moci. A zatímco vlastní Boží Vůli, má ve své moci Její sílu, Její svatost, Její světlo, Její dobra, Božská Vůle vlastní duši. A tím, že ji drží ve Svě moci, jsou lidské slabosti, vášně, bída a lidská vůle drženy pod neochvějnou mocí a svatostí Nejvyšší Vůle, a před touto mocí cítí že ztrácejí život.

Slabost se tak cítí poražena neodolatelnou mocí Božího FIAT, temnota Jejím Světlem, ubohost Jejím nekonečným Bohatstvím, vášně Jejimi Ctnostmi, lidská vůle Božskou Vůlí. Jaký je rozdíl mezi tím, kdo žije v Mé vůli, a tím, kdo jen plní Mou vůli! Ten první Ji vlastní a má Ji k dispozici, ten druhý je Jí podřízen a podle svých dispozic Ji přijímá. A mezi vlastnictvím a přijetím je vzdálenost jako mezi Nebem a Zemí. To je vzdálenost, jako mezi někým, kdo má nesmírné bohatství a tím, kdo den, co den dostává jen to, co je absolutně nezbytné. Proto ten, kdo plní Mou Vůli, ale nežije v Ní, je nucen pociťovat slabost vášní a všeho haraburdí a všech ubohostí, které jsou výplodem lidské vůle.

Takový byl Adamův stav předtím, než se vzdálil od Boží Vůle. On Ji dostal od svého Stvořitele jako ten největší dar, neboť Ona uschovala všechna Dobra v jednom. On Ji vlastnil, ovládal Ji, stal se vládcem nad touto Boží Vůlí. Neboť sám Bůh mu dal právo být nad Ní pánem. Proto byl pánem Síly, Světla, Svatosti a Blaženosti tohoto Věčného FIAT. Když se však od Ní vzdálil, ztratil vlastnictví a vládu a snížil se na přijímání účinků Mé Vůle, podle svých dispozic, než aby je vlastnil jako své vlastnictví. A ten, kdo se nachází ve stavu přijímání, je vždy chudý. Nikdy není bohatý. Protože bohatý člověk vlastní, nepřijímá a je ve stavu, kdy je schopen dávat část svých statků druhým.“

12. května 1927

Stejně jako náš Pán tím, že vytvořil Vykoupení, udělal víc, než kdyby nás osvobodil od všech trestů. Stejně tak je tomu s tím, kdo má tvořit Království Božího FIAT. Síla jí brání zemřít. Ježíš volá duše, aby tvořily zákony, které budou řídit svět.

Cítila jsem se sklíčená nejen kvůli tomu, že jsem byla zbavena svého dobrého Ježíše, ale i kvůli neustálé hrozbě přísných trestů, blízkých válek a revolucí, tak pekelných, že vyvolávaly hrůzu. Bože, jaká muka! Být nucena Vyšší Mocí vidět toto zlo, zaslepenost hlav zemí, které chtějí zničit národy, a mou slabost, abych se mohla postavit Božské Spravedlnosti svým utrpením a ušetřit národy tolika zla. Proto jsem cítila tíhu života a vroucně jsem toužila po nebeské vlasti, protože jsem již nebyla schopna zastavit běh mnoha zlých věcí svým utrpením.

A můj milovaný Ježíš, který se ve mně pohyboval, mi řekl: „Má dcero, co myslíš, kdy bych daroval víc? Kdybych osvobodil národy od trestů, které si zasloužily svou velkou vinou, nebo že jsem vykonal vykoupení? Tresty byly dočasným utrpením, ale vykoupení bylo věčným Dobrem, které nikdy neskončí. Kdybych je osvobodil od trestů, neotevřel bych jim nebe ani bych jim nedal právo na Slávu. Vytvořením vykoupení jsem jim otevřel nebe, uvedl je na cestu do země nebeského Otce a daroval jim ztracenou Slávu.

Pokud se má vytvořit větší dobro, musí se to menší spokojit s tím, že bude postaveno stranou. A mnohem víc. To menší mělo sloužit rovnováze spravedlnosti a Mé Lidství se nemohlo ani nechtělo postavit proti této Božské Rovnováze. Kromě toho měly ty pohromy sloužit jako výzva k tvorům, jako mluvící hlas, jako strážce, měli se totiž probudit ze spánku viny, jako pobídka k cestě, jako světlo, které je má vést.

Pro ně to byly také prostředky, aby se jim dostalo vykoupení. A já jsem nechtěl tyto prostředky zničit. Proto při Mém příchodu na zem nebyly národy ušetřeny všech trestů, které si zasloužily.“

„Má dcero, myslíš si, že bych udělal víc, kdybych osvobodil národy od trestů, které jsou v této době tak nutné, a když vidíš, že ti to není dáno, hnusí se ti život. A chceš se vrátit do Nebeské Vlasti. Ubohá dcero, jak jsi ještě dítě v poznání pravých, velkých a nespočetných dober, která nikdy nepřestanou, a malých a konečných dober.

Není snad něco většího budovat Království Mé Vůle a uvádět ho ve známost? Připravit cestu, aby do něj mohli vstoupit? Připravit to světlo Jeho poznání, aby je vedlo? Dát štěstí, ten původní stav jejich stvoření zpět tvorům, aby je obohatil o všechna dobra, která obsahuje Božská vůle? Porovnej dobro, které by vzniklo, kdybys osvobodila národy od všech trestů s velkým dobrem Království Nejvyššího FIAT. První by nebylo ničím ve srovnání s tím druhým. Takže, ty jsi ve stejném stavu jako Já. Musíš se spokojit s tím, že utváříš Království Boží vůle. To je větší než cokoli jiného. A zatím, co se týče trestů, se musíš smířit s tím, že je necháš částečně proběhnout. Tím spíše, že tě na zemi držím pro Království Mé Vůle. To je tvé zvláštní poslání.“

Ale hrůza, kterou jsem v sobě cítila kvůli těžkému zlu, které mi Ježíš ukázal, byla tak velká, že jsem raději nechtěla být na této zemi. A pomyslela jsem si: „Zdá se mi, že velká nepříznivá síla ode mne oddaluje smrt, a nutí mě pokračovat ve vyhnanství. Často mám pocit, jako bych měla zemřít. Je to jen několik málo měsíců, co jsem měla pocit, jako bych se měla dostat do svého Nebeského Příbytku. A nic. Všechno se ztrácí v kouři. Tato nepřátelská síla mě vrhá zpět a já zůstávám v mizerném žaláři svého ubohého lidství. Kdo je ta síla, která mi tolik ubližuje? Kdo se staví proti mé blaženosti? Kdo brání

mému kroku, mému letu, a brání mi v cestě a zahání mě zpět tak hrubými a krutými způsoby?“

Ale zatímco jsem o tom přemýšlela, můj dobrý Ježíš se ve mně pohnul a řekl mi: „Má dcero, netrap se příliš. Velmi si tím škodíš a já trpím, když vidím, jak trpíš. Chceš vědět, kdo je tato velká nepřátelská mocnost? Je to celé nebe, které ti blokuje kroky a útěk, které ti nedovolí přijít do Nebeské Vlasti, po níž tolik toužíš. Ale víš proč? Chtějí vidět, jak se v tobě uskutečňuje Království Mé Vůle. Oni sami, všichni obyvatelé nebes, chtějí vidět, jak se jim navrací Sláva cti, která jim chybí. Neboť Má Vůle se v nich nenaplnila, dokud byli na zemi. Proto chtějí vidět, jak se tato Má Vůle v tobě naplňuje, aby skrze tebe získali svou úplnou Slávu.

Když tedy vidí, že se chystáš k útěku, staví se proti celá moc nebes, a staví se rázně proti tvým krokům. Avšak, tato nebeská moc není vůči tobě nepřátelská, ale přátelská. Velmi tě miluje a činí tak pro tvoje dobro. Věz, má dcero, že ta, která bude vytvářet Království Mé Vůle na Zemi, bude tvořit v Nebi dokonanou korunu své Slávy. A tobě se zdá málo, že oni očekávají od jedné ze svých sester tuto dokonalou Slávu Nejvyššího FIAT? Proto říkej společně se Mnou: FIAT! FIAT!“

Byla jsem zarmoucená, ale zcela pohroužená do Boží Vůle, a můj dobrý Ježíš dodal: „Má dcero, když povolávám duše zvláštním a mimořádným způsobem, dělám to jako král, který si vybírá své služebníky. Spolu s nimi tvoří zákony, vládne a řídí království. Tak to dělám, když si volám duše z Mého panství, ohledně Mé Vlády.

Tvořím zákony, jimiž se řídí celý svět. A protože jsem tě zvláštním způsobem povolal, abys žila v paláci Mé Vůle, Moje Vůle ti přináší Má nejniternější tajemství a dává ti nahlédnout do těžkého zla, válek a pekelných příprav, které zničí mnohá města. A tvoje malost, která se nemůže dívat na toto zlo, by chtěla jít rovnou do

nebe. I když víš, že ministři často odvádějí krále od vydávání trestních zákonů, a třebaže nedosáhnou všeho, vždycky něčeho dosáhnou.

Tak tomu bude i u tebe. I když na zemi nedosáhneš všeho, něčeho dosáhneš. Proto odvalu, ať let v Mé Vůli pokračuje.“

18. května 1927

Hodnota činů vykonaných v Boží Vůli. Kdo žije v Ní, má zdroj dober. Bůh nemůže dělat věci napůl. Vítězství na obou stranách.

Následovala jsem Boží vůli a prošla jsem celé stvoření. Zatímco jsem konala své skutky, můj dobrý Ježíš se ve mně nechal vidět, shromažďoval tyto skutky ve Svém klíně, všechny byly ze světla? Jeden zářivější než druhý. Jeden krásnější než druhý. Zavolal anděly, rozděloval jim tyto skutky, a oni se předháněli, aby je přijali, a jako triumf je vynesli na nebeskou klenbu.

A Ježíš, úplné Dobro mi řekl: „Má dcero, hodnota skutků vykonaných v Mé Vůli je tak veliká, že andělé jsou šťastní, že je přijímají. Vidí v nich Tvůrčí Sílu. V těchto činech slyší ozvěnu Božského FIAT. A když jsou Světlem, jsou Božskými Hlasy, a když jsou Hlasy, jsou Hudbou, Krásou, Blahoslavenstvím, Svatostí, Božským věděním. A protože Moje Vůle je nebeskou Mocí, andělé si přejí přinést skutky v Ní vykonané do svého nebeského příbytku. Vše, co se děje v Mé Nejvyšší Vůli, nemůže zůstat na Zemi. Ty skutky mohou být, tam dole, nanejvýš vykonány, ale Má Vlastní Vůle je sama přitahuje jako magnet k Sobě, ke Zdroji, a dává jim zrodit se v Nebeské Vlasti.“

Pak se můj ubohý duch cítil jako pohlcený Věčným FIAT a já jsem si pomyslela: „Jak je taková síla možná, tolik činů v jednom, které jsou učiněny působením v Boží Vůli?“

A můj milý Ježíš dodal: „Dcero, proč slunce osvětluje celou zemi? Protože je větší než Země. Protože má jedinečnou a úplnou sílu světla. Je zdrojem barev, plodnosti a rozmanitých sladkostí. Protože Slunce je větší než Země, může osvětlit celou Zemi. Může dát květinám rozmanitost barev, rostlinám a plodům rozmanitost sladkostí. Slunce ve své velikosti a nádheře koná jeden čin. Ale svým jediným činem dělá mnoho, když váže na sebe celou zemi a dává do každé věci její vlastní vzácný čin.

Tedy, Má vůle je víc než slunce. Protože je to neomezená Vůle, tak jedním jediným činem vydává ze sebe plodnost všech ostatních činů najednou. A duše, která v Ní žije, vlastní zdroj Jejích činů, Její plodnost. A tak v duši, kde Má Vůle vládne a kraluje, se nemění ani panství, ani způsoby jednání. Když v Ní duše pracuje, její činy vystupují ven v rozmanitosti a plodnosti Jejích Božských činů. Všechny Boží činy jsou jedním činem, který všechno obejmě a dělá všechny činy současně.

Podívej, ve stvoření člověka byl Náš čin jeden, ale v tomto jediném činu z nás vyšla Svatost, Moc, Moudrost, Láska, Krása, Dobrota, a to všechno současně. Shrnuto, nebylo nic z Našeho vlastnictví, které z nás vyšlo, co by nebylo vlito do člověka. Nechali jsme ho podílet se na všem. Protože když My jednáme, nemůžeme nechat věci napůl rozdělané. My děláme jen kompletní dílo. A když dáváme, dáváme všechno.

A navíc, protože má vůle je nekonečné světlo, a síla světla sestupuje do nejhlubších hlubin, a stoupá až k nejvyšším výškám, a rozprostírá se všude kolem, není jediného bodu, kterého by nedosáhla. A nemůže do ní vstoupit hmota ani cokoli, co je světlu

cizí. Je nehmotná. Jejím úkolem je dávat, dávat vždy a dávat bez ustání.

Tak je tomu s duší, která žije v Mé Božské Vůli. Bude světlem, společně se světlem Mé Božské Vůle. A proto jako světlo, ona vstupuje do nejhlubších hlubin srdcí a přináší dobro svého světla. Rozšiřuje se všude kolem a všechno obklopuje. Téměř každého pronásleduje všude svým světlem, aby každému přinesla Její účinky, tu pestrost a rozmanitost statků, které Její Světlo obsahuje. Kdyby se nemohla rozpínat ke všem a všude, bude cítit zklamání. Tolik, že se vznese do výšky, pronikne až tam nad modrou klenbu a utvoří echo Mé vlastní Vůle, která panuje v nebeské domovině. Moje vlastní Vůle, která vládne v té duši, se převalí společně s Ní přes všechny zemřelé, rozprostře se nad nimi a kropí je všechny novou radostí, štěstím a novou blažeností.

Život v Mé Vůli je obdivuhodný. Je stálým zázrakem a nositelem všech Dober. Je to semínko, které se nekonečně rozmnožuje. Jeho plodnost je nedosažitelná, a proto po něm touží země i celé nebe. Je to vítězství Boha nad stvořením. A vítězství duše nad svým Stvořitelem. Jak krásné je vidět toho Největšího, tu Nejvyšší Bytost, ten Věčný Majestát, opěvovat vítězství spolu s malostí stvoření a silou této Boží vůle, zapojit do soutěže Velkého a malého, Silného a slabého, Bohatého a chudého a oba budou vítězní.

Proto tolik toužím po tom, aby byla poznána Má Božská Vůle, aby přišlo Její Království, aby stvoření zvítězilo a vyrovnalo se Mi. To se nemůže stát bez Mé řídicí Vůle ve stvoření. Bez Ní bude mezi Mnou a stvořením existovat vždycky vzdálenost. Pak stvoření bude tím poraženým a nikdy nebude moci chválit a opěvovat vítězství. Dílo Našich Rukou se nám pak nebude podobat.“

22. května 1927

Při stvoření byl stanoven počet všech věcí až po lidské činy. Ježíš do sebe zahrnul všechno.

Ponořila jsem se spolu se svým dobrým Ježíšem do Jeho Božské Vůle, abych rozmnožila své myšlenky s Ježími a postavila se nad každou myšlenku tvora. Stejně tak jsem si přála, věnovat svému Stvořiteli mnoho projevů klanění, slávy a lásky za všechny myšlenky každého stvoření. Ale když jsem to dělala, říkala jsem si: „Jak to, že můj milovaný Ježíš udělal tolik činů, tolik myšlenek a kroků, jako by udělali všichni tvorové?“

Ježíš se ve mně pohnul a řekl mi: „Má dcero, když Moje Božská vůle při stvoření stanovila počet všech tvorů, bylo spočítáno všechno: hvězdy, rostliny, druhy, a dokonce i kapky vody. Podle řádu ustanoveného Nejvyšším FIAT, se žádná věc nemůže ani ztratit, ani přibýt. A stejným způsobem Moje Vůle ustanovila všechny lidské činy všech tvorů. Ačkoli na základě svobodné vůle, která jim byla přiznána, mohou tytéž činy učinit dobré nebo zlé. Ale dělat více nebo méně jim není dáno. Nýbrž všechno je rozhodnuto Boží Vůlí.

Nyní, ve Vykoupení, Věčné Fiat vládnoucí v mém Lidství poznalo všechny činy, které mělo všechno stvoření vykonat. Všechny myšlenky, slova, kroky, nic Mu neuniklo. A tak není divu, že jsem rozmnožil Své Skutky pro každý čin tvorů, aby se sláva Nebeského Otce z Mé strany dovršila za každého tvora a za každý jeho čin. A dobro, které jsem jim přinesl, by se naplnilo tak, aby každý jejich čin, myšlenka, slovo a kroky mohly mít Můj čin jako pomoc jejich jednání. Aby každá Moje myšlenka byla pomocí a světlem pro každou z jejich myšlenek, a tak aby to bylo i se vším ostatním, co stvoření vykonala.

Všechno jsem uzavřel do Sebe. Vytvořil jsem v Sobě nové Stvoření všech činů tvorů, abych byl schopen jim všechno dát zpět. Nic mi neuniklo. Jinak by to nebylo dílo hodné tvého Ježíše. Kdyby

mi unikla, byť jen jediná myšlenka, stvoření by našlo prázdnotu Mé myšlenky. A kdyby chtělo, nenašlo by pomoc, sílu a světlo pro své myšlenky.

Nyní, má dcero, chci, abys byla v Mé Božské vůli, abys spolu se Mnou, směla formovat toto nové stvoření všech lidských činů bytostí, aby se tak prosadilo Království Nejvyššího FIAT Mého Nebeského Otce. A tak stvoření naleznou trojí pomoc síly a světla ve všech svých činech, aby se mohla vrátit do Království Mé Vůle. Tyto tři univerzální pomoci jsou dílem Svrchované Královny, tvého Ježíše, a dcerušky Mé Božské vůle.“

Potom jsem se zamyslela a zeptala se sama sebe: „Co je tato Boží Vůle?“

A Ježíš dodal: „Má dcero, Božská Vůle znamená dávat Boha Bohu, Božský projev, a změnu lidské povahy na Božskou Povahu, sdílení tvořivé Síly, obejmutí nekonečna, povznesení se do věčnosti, a uchopení věčnosti jakoby do hrsti, aby se říkalo Bohu až do konce Věků: „Miluji Tě.“ Tvá Vůle nemá počátek a je věčně s tebou. A Já jsem tě v Ní miloval láskou bez počátku a bez konce. Co je Má vůle? Je to všechno.“

24. května 1927

Obětování práce v Boží vůli. Kdo v Ní žije, tvoří mnoho úkonů Božského života, má schopnost bilokace.

Obětovala jsem své dílo a řekla: „Ježíši, má lásko, chci Tvé ruce v mých rukou, aby daly našemu nebeskému Otci tu lásku a tu slávu, kterou jsi mu osobně dal svými skutky, když jsi byl na zemi. Nejen to, ale chci se s Tebou sjednotit jako Ty, Slovo Otce, jsi s Ním společně od věčnosti působil v jeho vlastních Dílech, a to ve vzájemné, dokonale rovnocenné Lásce. A já Vás chci oslavit stejnou

Slávou, kterou jste Vy oslavili Sami Sebe ve třech Božských Osobách.

S tím však ještě nejsem spokojena. Chci vložit své ruce do Tvých, aby společně s Tvými proudily do Tvé vlastní Vůle, ve Slunci, aby Ti daly slávu Světla v jeho vřelosti, jeho plodnosti. Chci s tebou plynout v moři, abych Ti dala slávu jeho vln, v jeho neustálém šumění, ve vzduchu, abych Ti dala slávu zpěvu ptáků, v modré obloze, abych Ti dala slávu nesmírnosti, a ve třpytu hvězd s jejich leskem. Nechala jsem svůj hlas, aby Ti řekl: "Miluji tě." Budu proudit po rozkvetlých loukách, abych Ti dala tu nádheru a zbožňování od vůní. Neexistuje místo, kde bych nechtěla být, abys všude slyšel, jak Tě tvá malá dcera zbožňuje, miluje a oslavuje.“

Zatímco jsem toto a další věci říkala svému dobrému Ježíši, pohnul se ve mně a řekl mi: „Má dcero, cítím v tobě Svou Slávu, Svou Lásku, Svůj Život, Svá díla. Má Vůle soustřeďuje vše v tobě. A nejen to, nýbrž zatímco ty pracuješ, nese tě Moje Vůle do slunce a ty pracuješ spolu s jeho světlem. Tvé pohyby tedy plynou v paprscích slunce, a když vyzařuje světlo, vyzařuješ slávu a lásku ke svému Stvořiteli. Jak krásné je nalézat moji dceru ve všech Mých Dílech, jak pracuje, aby Mi dávala Lásku, Slávu, kterou každé z Mých Děel obsahuje. Protože Má Vůle má moc bilokace, dává tě také do bilokace, aby tě mohla najít v moři, ve vzduchu, ve hvězdách a všude, aby tě milovala a byla milována a oslavována.“

Poté jsem se cítila jakoby pohlcena Nejvyšším FIAT. Pomyslela jsem na to, jak velké věci může Nejvyšší Vůle v naší duši vykonat, a můj vždy laskavý Ježíš dodal: „Má dcero, každý čin, který Božská Vůle vykoná ve spojení s duší, tvoří Božský Život. Protože je Božská, nemůže jednat jinak, musí vytvářet Božské Životy ve Svých činech. A to tak, že všude kde vládne, když duše pracuje, mluví, myslí, její srdce bije atd. Má božská vůle nechává své dílo, Své slovo, Své myšlenky a Svůj tep proudit ve stvořeních a v jejich

životě. Připravuje z toho nejprve Svůj čin, Své Slovo. Pak vydává prostor ze svého Božského života.

Ze všeho, co duše dělá, tak prýští mnoho Božských Životů. Tak naplňuje Nebe i Zemi mnoha věrnými obrazy Božského Života. Duše se stává opakovatelem, bilokací Boží Vůle. Má Vůle není v duši, kde vládne mocí svého panství, o nic méně mocná než v lůně Tří Božských Osob.

A protože má schopnost bilokace, nejenže v duši tvoří tolik Božských Životů, kolik chce, ale tvoří z nich i své nebe, své slunce, moře lásky, kvetoucí louky. Nechává duši, aby řekla svému Bohu: "Dal jsi mi Nebe a Nebe dávám já Tobě. Dal jsi mi Slunce a Slunce dávám já Tobě. Moře a kvetoucí louky jsi mi dal, moře a kvetoucí louky dávám já Tobě. Tvá Vůle ve mně opakuje všechno to, co jsi pro mě učinil při Stvoření a Vykoupení. Tak Ti mohu dát všechno, jako jsi Ty dal všechno mně." Ó! Síla Mé Vůle, co by nemohla učinit v duši, kde Ona vládne? A proto tam, kde Ona vládne, s potěšením činí duši rovnou Nam. Tím spíše, že ví, že je to Naše Vůle, která chce, aby se stvoření podobalo Našemu obrazu. A to stvoření, Naši věrnou vykonavatelku, toto stvoření, kde vládne Naše Nejvyšší FIAT, nazýváme Naší Slávou, Naší Láskou Naší Ctností. A jen s Naší Vůlí může duše dojít tak daleko. Bez Naší Vůle je mezi Stvořitelem a stvořením velká vzdálenost.

Proto tak moc miluji to, že ve stvoření vládne Boží Vůle, aby poskytla Naší Vůli velké pole působnosti, aby znásobila Naše díla, Naše Životy a pozvedla stvoření k dokonalému účelu, pro který bylo stvořeno. Stvoření vzešlo z Naší Vůle, a je spravedlivé, aby kráčelo ve stopách Naší Vůle a obohaceno zázraky Našeho Věčného FIAT, se tou samou cestou vrátilo ke svému Stvořiteli, odkud celé krásné vzešlo.“

26. května 1927

Bůh vytvořil ve stvoření hodně místností, aby v nich přebýval, aby se vždy nechal člověkem najít, aby mu dal Své Vlastnosti.

Pochybnosti. Ježíš je vyřeší. Co se zdá těžké, je pro Boha snadné. Bědování duše; Ježíš ji uklidňuje.

Můj stav odevzdanosti v Božském FIAT pokračuje a potom, co jsem Ho následovala v Jeho Čínech ve Stvoření, jsem přemýšlela o tom, jak před Nejvyšší Vznešeností znovu uspořádat všechny vztahy mezi Stvořitelem a stvořením, které lidská nevděčnost porušila.

A můj zbožňovaný Ježíš, který vyšel z mého nitra, mi řekl: „Má dcero, rozjíměj o celém Stvoření, o obloze, o nesčetných hvězdách, o slunci, o větru, o moři, o rozkvetlých loukách, o horách a údolích. To jsou všechno místnosti, které jsem vytvořil. V každé místnosti jsem vytvořil svůj palác, aby se stal mým příbytkem. A to proto, aby bylo člověku příjemné, že může najít svého Boha, kdekoliv, kam by chtěl jít. Dal jsem mu příležitost, aby Ho našel okamžitě a všude.

On se uložil do každého pokoje, aby na něho čekal. Všechny pokoje byly otevřené, aby se nemusel obtěžovat klepáním. Aby do nich mohl vstupovat volně, jak často by chtěl. Moje Vůle byla připravena ho přijmout. Stvořitel Nebe a Země se neusadil na jedno místo, ale na všechna místa. Člověk by Ho měl totiž najít vždy. Rozmístil místnosti v jeho blízkosti tak, aby tvořily mnoho zkrácených cest.

Mezi Stvořitelem a stvořením by totiž neměla být žádná vzdálenost, ale blízkost a spojení. Všechny tyto místnosti tedy byly a jsou vztahy, vazbami a cestami mezi Bohem a člověkem.

Ale kdo by měl tyto vztahy udržovat neporušené, posilovat tato pouta, uspořádat cesty, udržovat dveře otevřené? Naše Vůle, která vládne v duši, by převzala tento tak důležitý úkol zachovat řád tak, jak jsme ho zavedli v celém Stvoření. Když se člověk vzdálil od Božského FIAT, vztahy už neměly sílu, pouta se uvolnila, cesty se zablokovaly, dveře se zavřely. Přišel o své drahocenné dědictví, byl zbaven veškerých statků. Každý krok se stal pro jeho nohy léčkou, která ho nechala padnout. Neplněním Naší Vůle všechno ztratil a žádné dobro mu nezbylo. Zatímco plněním Naší Vůle získá vše a neexistuje žádné Dobro, které by mu nebylo navraceno.

Co by neudělala otcovská Dobrota Stvořitele ve Stvoření z lásky k člověku? Vytvořil nejen mnoho pokojů, ale každý jiný, aby se nechal najít mnoha způsoby tomu, kdo Ho miluje. Ve slunci se nechal najít plný světla, celý vznešený, planoucí Láskou. Čekal na něj, aby mu dal své Světlo, aby se stal pochopitelný, aby mu dal svou Lásku. Aby člověk mohl vstoupit do této místnosti a najít svého Boha, stává se tato místnost Světlem a Láskou. V moři se nechal nalézt silný Bůh, aby mu dal Sílu. Ve větru se nechal nalézt vládnoucí a panující, aby mu dal Moc a Vládu. V každé stvořené věci čekal na člověka, aby mu dal spoluúčast na Svých Vlastnostech.“

Potom jsem si pomyslela: „Ježíš tolik miluje Svou Vůli a zdá se, že velmi touží po tom, aby byla známá, vládnoucí a kralující. Ale mně se zdá, že je obtížné udělat Boží Vůli známou. Neboť není, kdo by se tím zabýval, ani kdo by o to měl zájem. Všechen zájem je u Ježíše. Ale ve tvorech Boží Vůle neexistuje. Jestliže tedy tato stvoření postrádají to, aby vzdávala Bohu velkou Slávu a společně s ním dosáhla plnosti všech Dober, jak se Království Věčného FIAT může stát někdy známým.“

Zatímco jsem o tom přemýšlela, můj dobrý Ježíš se ve mně pohnul a řekl mi: „Má dcero, co se ti zdá těžké, není těžké pro Boha, protože při vykoupení žádné těžkosti nebyly. Lidská nízkost nemohla bránit průběhu Naší Lásky, a tím méně uskutečnění Našeho rozhodnutí Vůle přijít vykoupit lidské zlo. Když se Božství rozhodne vykonat nějaký Čin, vykonat Dílo, bez ohledu na příčiny, okolnosti, překážky, zvítězí nad vším, přemůže vše a vykoná, co se rozhodlo.

Vrcholným a důležitým bodem pro Boha je stanovení toho, co chce udělat. Když to udělá, je vše hotovo. Jestliže bylo v Nás nyní rozhodnuto, že Naše Vůle musí být poznána a že Její Království přijde na Zemi, je to již přece jako uděláno. Stejně jako bylo uskutečněno Vykoupení, protože jsme ho My ustanovili, tak tomu bude i s Naší Vůlí. Tím spíše, že při Stvoření bylo Božstvím toto Její Království vytvořeno a bylo zcela v pořádku, neboť vládlo a panovalo. Při pádu člověka nebylo toto království zničeno, ale zůstalo neporušené a existuje dodnes. Jenom pro člověka bylo nedostupné.

Ve Vykoupení jsem vše urovnal. A tak jak jsem udělal všechno, aby člověk mohl být vykoupen, tak jsem učinil všechno, aby tato nedostupnost byla odstraněna, a aby stvoření mohlo vstoupit do Království Božského FIAT. Nejdříve jsem dal místo Vykoupení, a potom, s postupem času dal místo Svě Vůli. Takže co je obtížné, to je vytvořit Království, to dílo. Ale jakmile je jednou hotové, pak je snadné dát o něm vědět. Tím spíš, že tvému Ježíši nechybí Síla to udělat. Může chybět vůle vykonat nějaké dílo, ale nikdy ne Síla. Já připravím věci, okolnosti, bytosti a události tak, aby bylo snadné poznat Mou vůli.“

Teď jsem se cítila zcela zarmoucená a říkala jsem si, jak těžký je můj stav, a cítím, že už nemůžu dál. Boží vůle je neúprosně, neměnná. Když máte co do činění s FIAT, není to žádný legrace. Člověk cítí veškerou tíhu její neměnnosti a zůstává neměnný s Její

neměnností, netečný ke všemu. Uvádí člověka do stavu, kdy chce cokoli, co chce Ona. Ať jsou to třeba i tresty, nebo samotné postrádání Ježíše, které mě stojí tak moc. Ze všeho toho, co chce, splní všechno. Ale z toho, co chce duše, nepřipouští nic, ani čárku.

Ale zatímco jsem o tom přemýšlela, můj dobrý Ježíš se ve mně pohnul a řekl mi: „Má dcero, Má Vůle chce být v duši svobodná. Proto nechce vidět ani tečku nebo čárku toho, co chce duše, i kdyby to bylo posvátné. Nechce v ní najít žádné hranice. Chce ve všem šířit svou vládu. Chce to, co chce a dělá Moje Vůle. A duše musí chtít a dělat to samé. Proto jí nechává pocítit celé břemeno Svě neměnnosti, aby byla neměnná, a to takovým způsobem, že nesmí podléhat změnám proto, že vidí, že tvorové trpí, nebo proto, že je vidí bez nějakého dočasného dobra, nebo proto, že ho chce dát. To by bylo vystoupení z Její neměnnosti. To je lidská svatost. Svatost Mé Vůle je Božská Svatost a tyto nedostatky nepřipouští. Pokud by jim Má Božská Vůle podléhala, musela by být Naše Spravedlnost v Naší Nejvyšší Bytosti bez života, což není možné.

Kdybys věděla, v jakém bodě se Naše Spravedlnost v této době nachází! Kdyby na tebe všechno ze Sebe vyložila, rozdrtilo by tě to. Má Vůle tě nechce rozdrtit, ale chce, aby stvoření poznala zčásti svůj trest, a také aby jim otevřela oči, přes velkou slepotu, do které upadli. Téměř všechny národy žijí v závislosti na dluzích. Pokud se ne zadluží, nemohou žít. A navzdory tomu oslavují, oni sami nešetří, plánují války, a vynakládají obrovské náklady. Nevidíš sama tu velkou slepotu a šílenství, do kterého upadli? A ty, dítě, bys chtěla, aby je Moje Spravedlnost nezasáhla, a abych Já byl v časných statcích štědrý! Takto bys chtěla, aby byli ještě slepější a ještě šílenější! A protože vidíš, že všechny tvoje požadavky nejsou splněny, stěžuješ si a cítíš, že Má vůle zabrala Svě místo v celé tvé duši, aniž by ti v něčem ponechala volnost. Ty cítíš Sílu Svatosti a neměnnosti Mé Božské Vůle.

Kromě toho, Já jsem ti mnohokrát říkal, že Má ztrácení nejsou nic jiného než prázdnoty, které Moje Spravedlnost vytváří, aby zasáhla národy. Proto se, má dcero, netrap. Ani nevíš, jak moc tě miluji a kolik pokladů jsem do tebe vložil. Ani tě nemohu opustit. Musím střežit všechny dary, které jsem do tebe vložil. Musíš vědět, že každé z Mých Slov je Božský Dar. A kolik z nich jsem ti již dal? A když jsem dal, nikdy ten dar nevezmu zpět. A abych měl jistotu, že Mé dary jsou v bezpečí, bdím nad Svými Dary i nad duší, která je vlastní. Nech Mě proto jednat a dávej pozor, aby v tobě svobodně vládla Má Vůle.“

Deo Gratias

Napsala Malá dcera Boží vůle Luisa Piccarreta